

HEGEDŰS GÁBOR
VERSVÁLOGATÁS
2014-2020

Hegedűs Gábor

**Versválogatás
2014 – 2020**

„Ez az, amiért a költészet annyira vonz engem - mert örök. Addig, amíg lesznek emberek, emlékeznek szavakra és szavak kombinációira. Semmi más nem él túl egy pusztulást, csak a költészet és a dalok.

Senki sem tud egy teljes regényre emlékezni. Senki sem tud leírni egy filmet, egy szobrot, egy festményt, de amíg emberi lények vannak, a dalok és a költészet folytatódik.”

Jim Morrison

Kedves Olvasó!

Ez a kötet a 2014 – 2020 között
megjelent ePUB köteteim –
melyek megtalálhatók a Magyar
Elektronikus Könyvtár virtuális
polcán – válogatott verseit
tartalmazza. Szeretettel ajánlom
figyelmedbe.

Megtetted-e...

"S, hogy mindazt, amihez közöm van
dédelgessem, védjem, javítsam:
ez már gondom, jogom."
(Benjámín László: Örökké élni)

Megtetted-e mindazt mi kért az élet?
Óvd, védj e hazát és az emberséget
ne feledd, hisz ő is egy magyar,
vagyonja nincs, testet csak rongy takar.

Vagy „nyugger” ő és ledolgozott élet
mögötte. Te tudod miről beszélek?
Hisz döntenie felette oly egyszerű
nem elég, hogy fáj már az élet, legyen keserű.
Dolgozna itthon, de apró a pénz.
Te mondd: negyvenhétezerből is megélsz,
holott zsebedben milliókat forgatsz,
de teret engedsz a megtévesztő szónak.

Stadion épül itt már stadion hátán,
de a kórházakba, hosszú várólistán
át vezet az út, s ha pénzed nincsen,
mire odajutsz már életed sincsen.

Az agymosott és félrevezetett tömeg,
issza a szavakat és nem érti meg:
neki nem lesz jobb, hisz „asztalhoz” nem juthat,
csupán egy-egy konc miért marakodhat.

ajánlás

Herceg, a teremtést elbaltázta isten.
Gazdagnak ad mindent, a szegénynek nincsen
csak a robot és néhány apró fillér,
ő küzd, fáradozik és fizet mindenér*.
S ha a lába alatt megcsúszik a talaj,
kivándorol innen, mert ő is élni akar.
Egymásnak feszül itt a magyar és magyar,
békétlen népség, százfélét akar.
Párbeszéd nincs, de ütésre lendül ökle.
Adj uram békét, most és mindörökre.

Jagos István Róbert emlékére

"A halottak árvák. Nincs más társaságuk,
csak a csönd, olyan, mint a lepkeszárny."
(Jagos István Róbert: 1974-2018)

nyugalmat vár már a megtört lélek
nem zengő zsoltárt vad harangszót
lágycsendet hisz oly zajos az élet
s eltörölni a félreértett szót

ha erőd elhagy és árva a lelked
tested már a túloldalra tekint
kezet nyújt egy bátor de te nem felejtet
széthullott haldokló álmaid

lepkeszárnyú apró csöndek jönnek
utoljára felizzik a sok baráti szív
nem aggot kell, hogy kísérjenek
törött vágy-szilánkot sodor a víz

ott túl a kapun megnyugszik a lélek
talán megvédi pörös igazát
hisz oly esendő az ember higgyétek
csak a fájó eső mossa el nyomát

Igazságot adj...

„Én népemért már nem imádkozom;
Sebem halálos - némán hordozom;"
Sajó Sándor: Nem imádkozom...

sokszor kulcsolod imára a kezed
mormolt szavak szállnak az ég felé
ott belül csupa könny most a lelked
remény nincs már minden az ördögé

hitted a bűnös nem lesz „égi pályán”
mindenkinek jut majd munka és kenyér
de csalódva érzed, úr lett a sátán
s nem óv meg már az isteni tenyér

igazságot adj e maroknyi népnek
istenem mert bűnhődött eleget
hisz tört gerinccel haldoklik a lélek

hit nélkül élni pedig nem lehet
de nem a dogmák hittétele kell
az igazság mit most nem érhet el

In memoriam Tiszai P. Imre

„Istenek kegyéből
holnapot teremtek nekem
a hasadó hajnal”
Tiszai P. Imre: Engedjétek

tényleg nem vagy ez nem csak lázálom
a lét itt nem állt meg egy percre sem
szavakat keresek de nem találok
hogyan idézzelek emlékeimben

hisz szertelen voltál talán barát
s költő ahogy a nagykönyv megírja
egykedvűn tapostad az élet sarát
nem volt több kinek volt róla papírja

egyenes gerinc de az én lázadó
hiába tapostak néha a földbe
felálltál újra indultál előre

most lassan belepi nyomod a hó
de vágyad álmod verssé applikálva
jelet karcolt a sors homlokára

ajánlás

kerékbe tört a költői álmod
mert idő előtt ért véget az út
túloldalon talán megtalálod
a kiérdemelt babérkoszorút

herceg ha lehet vedd őt pártfogásba
hisz mestere volt igaz szavaknak
ne nézd hogy lázadt újra és újra
szemébe nevetve mindig a sorsnak

Ha inog már...

...Mert elvész mind, ki térdet
hajlít a zsarnoknak; akit önérdek serkent
de a szegényért szólni gyáva.
Benjámin László: Ne áltasd magad

átgázolni mindenkin ha fontos
törni zúzni koponyát csontokat
gazda lássa a szolga milyen szorgos
és bókkal fogad dobott koncokat

hazugság sem állhat messze tőle
hossannát zeng az összevert tenyér
szegényt taszít ha kell még mélyebbre
s neki jut így majd a több kenyér

szolgalelke feltétlen kiszolgál
csupán a pénz a dobott konc az úr
térden csúszik egy-egy hangos szónál
nem véd meg mást de gyáván meglapul

ha inog már az imádott szobor
nyüszítve várja a talp mikor omol

Akkor..

„A békés halálban nem hiszek.
Ott, ahol izzad a test és riadnak szemek,"
Jagos István Róbert: Akaratod szerint

Akkor, kopog-e majd az ajtón,
ha megjön egy napon értem,
vagy csak beront, rám néz
és könnyel szemében
mutatja, indulni kell, vár a csónak
nem lesz helye akkor már a szónak.
Béke lesz majd, vagy kínzó szenvedés?

Temetés nem kell! Csak szórjad szét
(hagy repüljön mint a szél, ha tép
fákat, bokrokat, széttört álmokat...)
megmaradt hamvaimat.

de eljön az óra...

„Nem kell nekem a ti istenetek!
Okos a világ, gyáva, beteg.”
Szabó Lőrinc: Szédület

hány istent imádunk itt ezen a bolygón
vagy mind ugyanaz csak más a neve
az isteni intelem már nem szólhat bele
mit teszünk egymással vágyón vagy vádlón

vak hittel ölnek gyűlölnék aláznak
lábbal tiporva már az isteni törvény
leginkább dúl az önös érdek önkény
nincs ki véget vessen a harácsolásnak

de eljön az óra mikor tornyok dőlnek
hiábavaló lesz a dogmák jajszava
és lefoszlik a liturgia misztikuma
természet erői a felszínre törnek

az égbe kiáltott kántált imák
a zsoltárok hangja is egyre halkabb
megúszni nem lehet nincsen tovább
a föld az embertől végre megnyugodhat

Ha itt az óra...

„Eljön a perc, amikor az ember felismeri,
hogy nincs értelme tovább vándorolni.

Akárhova megyünk, magunkat
úgyis magunkkal visszük"

Jagos István Róbert

ha itt az óra akkor menni kell
a magadba döntött méreg kehely
erősíti a világ torz és rohadt
szanaszét szórva vágy szilánkokat

a fájdalomküszöb néha alacsony
torzult álmok közt csak néma közöny
a lét foga csattog húst marcangol
átok-eső hullik rád valahol

ordít a csended nincs kapaszkodó
háttér elmosódott felejteni jó
lenne ha tudnál de pörög az agy
holnap már nem leszel aki ma vagy

perzselő a tűz és emésztő a vágy
marcangolt lélekkel élni tovább
döntesz lépsz és lélekben feladod
elköszönni nem tudsz nem akarod...

ajánlás

herceg tudod ha végére ért az élet
megpihenni talán hozzád megtérek
búcsúzni a léttől csak szépen szabad
ez nem lehet most terhes gondolat
találkozunk egyszer a túloldalon
rájövünk az élet nem is volt fájdalom...

Egy érzés margójára

„Ajkam meg nem nyílik s lelkemben nem fogan
egy gondolat sem, csak viharzó szerelem
s a Természettől elbűvölve, boldogan
bolyongok, mintha egy Asszony lenne velem.”
Arthur Rimbaud: Érzelem (Sensation – ford: Képes Géza)

Csillagos éjeken, erdőkön, mezőkön
Bolyongok. Virágok illatát érzem én.
Velem sétál az álmom merengőn,
Hajam borzolja a langyos, nyári szél.

Agyamban számtalan gyönyörű gondolat,
Szívemben a szerelem húrja zenél,
Természet lágy ölen te vagy a mondat,
Mely sorsom könyvében új lapot remél!

...megbékéltem végre...

„Amikor születtem
feketén függtek a képek a falon
vért izzadott az akác tüskéje
duhogva hullt a völgybe a kőzuhatag
törött szárnnyal vergődött a madár a vízen
és a szájnak nem volt ereje sikoltani sem”
Szirmai Endre: Szederinda

„Amikor születtem”
vad vihar tombolt az őszi tájon
s hosszan vajúdott velem anyám
éreztem, nincs helyem e világon
hosszú éltet nem jósolt a bábám
hisz gyenge voltam, igazából gyenge
beleállni az élet végtelenbe.

Amikor férfi lettem:
vad dolgokat produkált az élet
változott a világ, nőtt a küzdelem
szabadságot ígértek s jólétet
rózsaszínben játszott a végtelen.
De a szlogen maradt azért a régi
gyerekeink fogják a jólétet megélni.

Most, hogy megöregedtem:
megbékéltem végre önmagammal
másképp látom már a dolgokat.
Szelíd fénnel, de nagy akarattal,
tervekkel, melyek változnak sokat
figyelem az élet apró csodáit addig
míg az utolsó óra el nem szólít

s a borostyán benövi az árokpartokat.

Hol voltam...

„Most éppen itten nem vagyok sehol,
pedig szeretnék lenni valahol,”
Petri György: Most éppen itten

Hol voltam, hol vagyok
szavak és néha szótagok
csepegnek a tollból szüntelen
hogyan olvasod-e, érdektelen.
Hisz lehettem volna más is
nem egy elfojtott katarzis
mit elrejt már a feledés pora
s nem szól hangosan az alleluja.
Csak a csend az mi átölel
a fény is később, ha megfelel
a mértékkel hangzó sóhajom
miközben halkán mormolom:

nem hiszek uram, senkinek
én csakis magamban hiszek!

Egy új nap hajnala...

„Mint hideg pohár cseng a hajnal,
kihűlt szerszámok néznek rám.”
Nagy László: A bánat hajnala

Csendben figyeltem hajnalig
a csillagok cinkos mosolyát
míg az ég peremén vörösig
festette a nap a sötét éjszakát.

Néhány ecsetvonás és sárgára váltott
rezdül a levél, ébred már a szél
fényfátyol takarja be a világot
egy új nap hajnala ismét ideért.

Ismerem mindezt...

„Ismerem Jézus éjszakáit,
és a bal lator istentelen magányát.
A jótett szelíd mezejét, s a merénylő
elhagyatott, üszkös kezét a tett után.”
Pilinszky János: Ismerem

Keresztre feszítettek magánya
szemmel látható. Te is hordod a keresztet,
mit rád szabott sorsod és nem eresztett
egy picit sem, s a súly, egyre nehezebb
ledobni nem tudod, tovább cipeled.

Az út végén lesz-e feloldozás?
Vagy felejtet az egész, csupán a megszokás
mi tovább visz a lejtőn, vagy meredélyen
kapaszkodsz vagy csúszol, de törve mégsem
hagyod a gerinced. Sár és könny pereg.

Ismerem, mindezt! Bárány, a jöttödöt
várom, de nem a dogma szerint, NEM!
Mert ha magamban cseppet sem hiszek
hogy állhatok majd egykor szemben veled,
megőrizve a lelkem hatalmát?

Add a kezed...

„kösd fejemre két tenyeredet,
mint esőtől hűvös leveleket,
nyugtató posta, tízágú bocsánat.”

Marsall László: Add a kezed

„Add a kezed a homlokomra”
érezed, hogy milyen meleg,
érted égek sorvadozva,
közben a szívem megremeg.
Csodás mámor az érintésed
részeg vagyok így józanon,
simogass egy kicsit kérlek
s ősz fejemből elrepülnek
a gondok és a bánatok.

„Hol a kezed, hogy lesegítsen”
a gond szekeréről engemet
a sötét erdő sűrűjéből
utat találni, mi kivezet.
Ha tévelyedni látszom, kedvesem,
csak a szép szó segíthet nekem
bontani jármot és falat
mint az árvíz, ha tépi a gátakat
s vált később csendes hullámverésre.

„Hol a kezed, hogy összetörje”
a vas béklyót a lelkemen
hogyan ne szaladjon ki alólam
a talaj, ha „rossz” eső esett
ne ragadjak benn a sárban
ha csillagfénnel rám legyint
egy új nap, mely oly sokat ígér
mielőtt a nagy körforgásban
e test végleg aludni tér.

Csak azért is...

„Sarokba szorított kakasok riadalma a reggel
kétségbeesett cselek
váratlan kitörés
rohanok”

Marsall László: Kitörés

Mint vihartól rettegő kutya nyüszít
az elméd, mely béklyóban ragadt
mert megérti tékozlott pillanatait
imádra sem csökken a bénult akarat.
Az égen nincs más csak viharfelhő
őzont okád a villám, érzed a szagot
bár előtted már ott a hegyoldal
a sárlavinától meg nem mászhatod.

Lassan haladva mászol előre
a szél közben gúnyos nótát fütyül
horizonton túl juthatsz csak a fényre
de erőd kitart-e? Mélyen legbelül
érzed, a dac lassan úrrá lesz rajtad:
s törött gerinced is gyógyulni kezd.

„Csak azért is” mormolja ajkad
lám ott fenn a felhő is megreped.

Áldott eső mossza le a szennyet,
szivárvány ível át a szürkeségen
ernyedte izmaid újra megfeszülnek
elhal a rossz érzés az újuló reményben.

Alkony

„A fűzbokrok siratóasszonyok.
Legörnyednek könnyeik folyójára.
Csönd.”

Marsall László: Ikon

Oly szép az alkony
itt a Tisza mentén,
hol partfalak közé szorítva
most lágyan áramlik a víz
vöröslő hullámain az ég kárpitja
tükröződik vissza.

Hullámok fecsegése töri a csendet
mint álmos, halk gyerekzsivaj
toronyóra kondul, időt jelez
a szél elült már nem neszez
lebukott a nap is horizonton túlra.

Nyugalom járja át, fáradt testedet.

Sziklákon egy fa...

„Reng és bűg a tenger
s nézi fönn a zord
felhők közt a hold
fátylas gyászú szemmel”

Paul Verlaine: Tengeri kép (ford: Kardos László)

Csapkodó hullámok egész sora
zúdul a partra, nagy vihar készül
sötét, komor felhők rohannak tova
talán a világ a halálba révül?

Villámok cikáznak, mennydörgő robaj
a parti sziklák verik most vissza
néha egy pillanatra elül a zaj
sötét fátyol a tájat beborítja.

Tajtékok sora száguld, vízpermet száll
hullámok hátán lidérc lovagol
partba belemar, mint vad kutya csahol.

Sziklákon egy fa dacolva áll
mutatva, hogy ő is erős, a léte
nem lehet a dúló vihar szeszélye.

Karácsonyi anziksz

„A kisdéd megfeszül a fényben
már nem nevet.
Száján a sírás apró fodra
megéhezett.”

Varsa Zoltán: Karácsonyi ének

kívánhatnék mint eddig oly sokszor
szeretetben gazdag ünnepeket
hajbókolhatnék csak alázatból
hányhatnám magamra a kereszteket

adakozhatnék a templom javára
de a pap csak a pénzemért temet
csodás karácsony ünnepi bája
sem melegíti fel már a lelkeket

van olyan kinek semmi sem elég
más kuporgat hogy élelem legyen
bazilika előtt csődül a nép

vásár itt minden bent és kinn a téren
áldást hoztál egykor a világra
világ belőled most a pénzt csinálja

ajánlás

csend áhítat a szeretet napja ez
az ünnep lehetne mindenkié
nyomor az éhség sokfelé neszez
herceg a döntés tényleg istené

vagy túllépett már ezeken az ember
hatalmas egója mindent birtokol
múltjába tekintve meglátja egyszer
hogyan lelkéből indult ki a pokol

Egyszer eltűnők...

„hozzád tartok
kezem nyújtom feléd
s nézem
ahogy távolodsz
rám vársz
kezed nyújtod felém
s nézed
ahogy eltűnők”
Tiszai P. Imre: Paradoxon

Egyszer, eltűnők csak úgy az alkonyatban.
Ne keress! Csupán egy néma dallam,
mi marad helyettem.... Vagy egy tépett kotta,
s zokog utánam ki a dalt alkotta.
Magába szippantja az elmúlás a létem,
s én, már csak nevetek az egészen,

ott túl, azon a másik oldalon.
Még nem vágyom oda, bevallhatom.
Temetőben „pihenni” nem akarok,
gödröt ásni, síromnak, sem fogok!
Égettes el és látod majd, némán
ahogy szállok ott fenn a szelek szárnyán.
Csillag ködökben tanyázom majd én
a fény, az áldott fény, csak az enyém.
Fényesen, mint a nyári éj legszebb csillaga,
csak az emlék halványul, s tűnik tova.

Büszkén szállok ott fenn a szelek szárnyán,
átölel, ha éppen lesz, a csodás szivárvány.

Galaxisokon át

„Lehetnék akár elégedetlen,
hajszolva ami elérhetetlen,
de miért, ha itt, e Földön élhetek
egy ajándékba kapott életet?”
Almádi Róza: Nézőpont kérdése

Földönkívüli voltam, vagyok, leszek,
a csillagok gyermeke, ki ide született.
Egyszer, remélem, visszatérhetek oda,
hol vár már rám a csodás harmónia.
Ha testem itt hagyom, hiányzik majd a Föld,
bár néhányszor a sorsom meggyötört,
de él bennem gyönyörű emlékek sora,
meg a mennyország, pokol paradoxona.
A hitem... Nem vallásos... De az enyém.
A világot csak így szemlélem én.
Galaxisokon át, ott valahol távol,
értelem fénye világít, nem pislákol.
Talán megtudhatom, meddig is terjed

határa ennek a csodás lételemnek,
mit emberi életnek hívunk. Vajon máshol,
hasonló élet van, vagy még csak magból
szökken lassan szárba, az ottani természet?
Nem is sejti még, hogy vár reá a végzet,

ha azt az utat járják be majdan,
melybe a Föld is lassan belerokkan.
Én meg csak szállok bolygóról, bolygóra,
dönthetek... melyiknek leszek a lakója.

Ha döntenem kell az újjászületésnél,
azt hiszem mégis, maradok a Földnél.

Elhagyott vityilló...

„Vénséges kunyhó áll a kihalt tanyán,
falára ezernyi sebet karcolt a szél,
fölé borul, sikoltó selyem-bíborán
felhőkeresztre feszülve lóg az éj.”

Almádi Róza: A vén kunyhó

Elhagyott vityilló, vajon mit remél?
Törött üvegek, foszló ablakkeret,
nád tetejét lassan elhordja a szél,
zsalugáter a földön, az ajtó elrepedt.

Ki be jár a szél, sodorja már a port,
egy fél üveggel, rajta már penész,
az asztalon hagyta valaki a bort.
Egy-két kóbor macska még itt egerész!

Bizony az ég is olykor megsiratja,
s (könny)eső veri az omladozó falat,
néhány kopott zsanér még nyikorogva,
meséli el a megélt életutat.

Talán egy nap markoló jár erre,
s megérzi a ház, bevégeztetett.
Néhány reccsenés, s az élet terhe,
nem bántja már azt, mi rég elveszett.

Oly szép az éj...

„Táncra perdül a pillanat,
és kézen fogja a csendet,
árnyék játszik a fák alatt,
szél suhan által a kerten.”

Kerecsényi Éva: Ölelj át, fázom

Oly szép az éj, a sok csillag ragyog,
körülvesz a csend és boldog vagyok,
de mindent felülír egy csodás álom.
Tücsök muzsikál az egyik ágon!

Fülledt éjszaka, forró nap után,
érezem dideregsz, bújj kicsit hozzám,
szívemből szőtt kabát, betakar majd,
szeretet a bélése, karomba tart.

Mint földre szállt kis égi csillag,
szentjánosbogár repült a sötétben,
míg szépséged nézte, egy pillanat,
majd tova tűnt a nyári éjben.

Szeretlek! Súgtam halkán füledbe,
arcodon mosoly, tested borzongás,
a gyertya lángja mozdul a sötétbe*,
árnyékot nem vet még az elmúlás.

Takaróm ölelve ébredek az ágyon,
messze van már a csodás varázs,
te vagy, leszel, nekem a legszebb álmom,
mely álmaimban gyakran visszajár.

Szárny szegetten

„A kéklő lég ura esetlen, bús, beteg,
Charles Baudelaire: Az albatrosz
Fordította: Tóth Árpád

mért van, hogy gondolatom déjà vu érzés:
Baudelaire albatrosza mintha rólam szólna
szárny szegetten vonszolni lelkünk a porba*
nincs az emberekben szemernyi megértés

ha elmegyek egyszer szórjátok hamvaim
repüljön a légben a vad szelek szárnyán
madárként csapongva az ég kék bársonyán
magukhoz ölelnék talán csillagaim

de addig törött szárnyam féltve óvom még
repülni nem tudok de hazám a kék ég
hol a cikázó gondolat repít tova

vár tudom hogy vár a csillagok hona
várjon csak hisz oly sok még a feladat
albatrosz lelkem szárny nélkül is szabad

Valentin napi gondolat.

„Elszenesedett ritmusunk
alatt
testünk vágya parázslik”
Kicsiny László (a tűznél)

Mondd! Meddig élhet egy érzés,
mint hamu alatt a rejtőző parázs?
Ha már a „miért”-ben sincs megértés
eltűnőben a korábbi varázs!

Ha vak lennék...

Oltsd ki szemem: én mégis látva látlak,
tömd be fülem: én hallom hangtalan szád,
lábatlanul is elkúszom utánad
és hogyha kell, száj nélkül esküszöm rád.
Rilke Rainer Maria: Oltsd ki a szemem (ford. nemes Nagy Ágnes)

Ha vak lennék is, mindig arcod látnám.
Süketen is csengő kacajod csodálnám.
Szemed fénye oszlatná a sötétet,
Hangod bársonya irányítaná a léptet,
Mely hozzád vezetne mindig minden úton.
Ha lábam nem vinne, majd a földön kúszom.
Vakon, süketen is te lennél fényes napom.
Áldanám a sorsom, hogy te vagy a csillagom!

Zárójel nélkül

„Apa, meghaltál.
Anyá, halott vagy.
Tanítsatok meghalni engem is,”
Pilinszky János: Zárójelben

Édesanyám régen meghalt
jó apám sincs már közöttünk
nem készülök elmenni mégsem
itt tart a kedves élet-örömöm.

Megbékültem sorsommal már régen
ki megszületett, az meg is hal.
A sors igazságos legalább ebben
mér szegénynek, gazdagnak ugyanazt.

Röghöz-kötött forma...

„Kitárt karokkal hullani
az elenyésző égen által,
és földet érni, véget érni
egy iszonyatos puffanással”
Petri György: A fakír

nem tudom még mit hoz a jövő
csak azt tudom titkokat kínál
lesz-e benne magasan röptető
mi átdereng a lét korpuszán

nem tudom hogy mit hoz a jövő
de látni vélem létem ráncait
mint ima lehet égre törő
de járhatom a pokol bugyrait

mesefákon alvó rügyet látok
kinyílik-e majd a szóvirág
csoda hajnal köszönt-e rátok
feledve hazug álmok dalát

röghöz kötött forma az élet
jobbágy burok úri hazugság
csontot rágsz de szférák zenélnek
a járt utad térdig csupa sár

sercintés száll feléd jókora
a sors száguldó kocsijáról
nem talált vihogsz csak magadba
látóhatár még oly nagyon távol

Most pormacskákat...

„Mint lépcsőzugban a pormacska:
gyűlik puhán a korszak mocska.
Petri György: Hírösszefoglaló

kendőzetlen vad áramlatok
tisztuljon a kép csak várhatok
mocsok szemét úton útfélen
istenem ezt is meg kell élnem

minden fontos csak az ember nem
a mélység mély mint egy tengerszem
ködök borítják a holnapot
kopott emlékek róluk álmodok

most pormacskákat sodor a szél
közben vihogva sugdos mesél
szemed már könnyes por ment bele
most takarítani kellene

gyűlik a mocsok a sok szemét
közben fuldoklik e csodaszép
kék bolygó ki törődik vele
idő van: ember ébredj végre

Furcsa páros

Szabad álmomból ébredek:
Sátán és Isten foglya,
s rám kattan, mint hideg bilincs,
a reggel horizontja.
Baka István: Sátán és Isten foglya

Bilincsbe ver a dogmák szava,
Eredendő bűn a horizonton túl.
Földbe döngöl a hit katekizmusa,
Pokol és menny hiteget álnokul.

Sátán és Isten, a furcsa páros.
Mindegyik a lelkemre utazik.
Börtönbe zárna a jó és a rossz,
De az ör az ajtónál nem alkuszik.

Arc néz vissza rám a belső képben,
Melynek legmélyén az énem lakik.
Szakállas, zilált arc a tükörben,
Elrontott teremtésen siránkozik.

Ördög-fiak tört szarvát cibálom.
Gúnyolódnom rajtuk, lehet, szabad,
Hisz mindkét „ígéret” itt van bennem,
Én választom ki, majd az utamat.

Szabad akarat a mézes madzag,
Mi orrod előtt leng unos-untalan.
Műanyag bilincsed már a rozsdá marja,
A holnap horizontja oly messze van.

A bábu

„kívül minden
köteléken
himbálódom mintha
kötélen
talpam alatt a levegő”
Petri György: Marionett

Elszaggatott kötelékeim,
lógnak a mozgató keresztről.
Szabad vagyok? De hogyan?
Kérdem, a nagy semmitől,
padlóra dobva, mozdulatlan.

Kérdés

vajon kihez imádkozik isten
nyomort látva mit teremtménye okoz
vajon kihez imádkozik isten
miközben csendben a könnye potyog

vajon kihez imádkozik isten
hisz újra épülnek aranyborjúk
ember alkotta vallások minden
szavát kiforgatva dúlnak a háborúk

vajon kihez imádkozik isten
vagy közönyösen néz maga elé
lehet hogy mégse jól cselekedtem
fogoly vagyok... a teremtményemé

epilógus

elpusztítja magát úgyis nemsokára
egója lesz teremtményem halála

Nem vágyom semmire...

„Ülepemre úgy verjenek,
hogy rosszul vállamnak se essen,
tenyerén hordozzon, kinek
tenyerét többször átszögeztem.”
Baranyi Ferenc: Rebellis '77

Nem kergetek már álmokat soha
nem leszek tűzoltó, sem katona
de rímfaragó is csak alig-alig
az élet minden nap pofonnal józanít.

Magamban hiszek nagyon-nagyon régen
verselni tanultam pálmalevélen
tenyerén nem hordott engem az Isten
nélküle is csodákra leltem az életben.

Nem vágyom semmire, csak nyugalomra
szeretet nélkül az élet nem sziporka
ha leírhatom, olvassák, mit kigondoltam
akkor jó irányban halad az utam.

Talán ha újra...

talán ha újra kezdhethném
tinta csak színes lehetne
de más-más színnel soronként
íródna életem könyve

másképp szólnának a dalok
hol harsogva hol meg lágyan
esőben járnék ha zokogok
s remélnék egy pillantásban

s remélnék egy pillantásban
esőben járnék ha zokogok
hol harsogva hol meg lágyan
másképp szólnának a dalok

íródna életem könyve
de más-más színnel soronként
tinta csak színes lehetne
talán ha újra kezdhethném

S mintha egy kéz...

könnyek folytak le az arcán végig
sebzett lett a lélek hiányban él
elment ki itt volt több mint ötven évig
s a szív ilyenkor hiába remél

talán majd ott az út túloldalán
egymásra találhat mindenki újra
a fájdalom a hiány rögzös útján
küzdelmét akkor megnyugvás váltja

most minden este elmond egy imát
meghallgatásra talál azt reméli
miközben csak a csend öleli át
szép emlékeit újra- újra éli

s mintha egy kéz simítaná végig
az álom hozzá repíti az égig

Szeretet hangja mint...

Várok, hogyha váratsz, megyek, ha terelsz,
maradék szemérmem némasága ez,
úgyse hallanád meg, hangot ha adok,
sűrű panaszommal jobb ha hallgatok.
(Pilinszky János: Örökkön-örökké)

a tett varázsból néma hallgatásba
megszűnő zajban csak a csend boldogít
vonulok de te hangod sem hallatva
szemed villáma már padlóra szorít

szeretet hangja mint karzaton az ének
most lenne jó de változni nehéz
akkor ott csak téged láttalak szépnek
hangod bársonyán suhantam feléd

de oly sok minden változott azóta
szinusz-görbe mutat hegyet völgyeket
kiégett vulkán megszilárdult láva
már nem hozza lázba az érzelmeket

elég egy szikra újra ég a máglya
hűlő érzelmet tűzzé applikálva

ajánlás

herceg a szerelem oly gyorsan múlik
ma hozsanna szól holnap hamu marad
de csodás ha szeretetté válik
kéz a kézben az élet csak halad

együtt élve meg a jót és a rosszat
de a társas magány boldogtalanabb

Zöldül a táj...

már pajkos szél simítja arcomat
nem vadul és nem tépked ágakat
de néhanapján még a hideg az úr
s a kék ég is olyan tavaszi lazúr

a kergetőző gomolyfelhők sora
varázsol néha ernyőt a napra
ilyenkor borzongás fut át a testen
kikapcsol a fűtés ott fenn az égen

rigófütty nem szól varjúhang sem hallik
japánbirs bokor szépen meglapul itt
rügyei helyett már piros virágok
természet éled ez az mire vágyok

gyümölcsfák ágán virágtenger fakad
zöldül a táj megérkezett a tavasz

Veniunt ad finem

álmod széttört a főbiás renden
terhelés alatt reccsent a gerinced
sikoltott a szeg hatolva mélyen
súlyod alatt hajlott meg kereszted

gúnykacajt harsogott a sorsod szája
zilált agyadból kifogyott a szó
vénádban lüktet még az élet maga
lándzsahegyen villan: élni volna jó

Lucifer kever kártyát vihogva
cinkelt lapot kap a Mindenható
fentről zsoltár száll alá pokolra
nyomorult lényed feláldozható

leosztott lapok és kántált imák
kegyetlen sorsod a penitenciád

Tört álmok útja...

„Bennem vágyak dőltek össze,
úgy épültek újabb templomok,
padlásaim a magány kisöporste,
a világba szórt szét minden limlomot.”
Ernst Ferenc: Még markolom

talán a tört álmok útja a legszebb
fény csillan a szétszórt cserepeken
magára hagyott vágyaid mögötted
érzed elhagyott téged az isten

nem jutsz előre bárhog is vágyod
a sikert mely lehetne mindennapos
de a sors játéka mindig is álnok
vesztőhelyén most is te leszel soros

csendet szítál a júniusi éjjel
újabb álmok a csillagok alatt
a holnap vár de felemelt fejjel
kínálhat neked szép holnapokat

tört álmok útja hiába int feléd
dzsungelt választod dolgozik machetéd

ajánlás

herceg mért féltünk széttört álmokat
mért ragaszkodunk ahhoz minek vége
sorsunk felkínál újabb kapukat
olykor csak későn vesszük ezt észre

Jelek voltunk mind...

jelek mit hagyunk mi magunk vagyunk
amíg tart e rövid földi utunk
melyek fénycsíkok az idő homlokán
hiszem a jövőnek múlt leszünk talán
kikre emlékezni fájdalmas de szép
rólunk is szólnak majd gyönyörű mesék
apró jeleket karcolunk a mába
papírra könyvbe padba és fába
megérintve a lelket abba is
érzés mindegyike talán nem hamis
ha bezár a csend és magad maradsz
emlék lesz számodra segítő malaszt
hogy tovatűnt álmod visszataláljon
jelek voltunk mind és leszünk barátom

Csendben lopódzott...
Édesanyám emlékére 1925 – 1996.

Csendben lopódzott érte a halál
s a sors megtörte test feladta
az életöszton akkor már térden állt
de eldőlt bár a hűvös föld alatta
megremegett utoljára talán
még kérte volna álljon újra talpra
örlődő idegpályán a talány
megváltás volt a morfium ampulla

mit itt hagyott az űr kibírhatatlan
öklét rázva átkot szórna még
ki itt maradt árván a sors hatalmában
s rátolt minden fájdalmat az ég
a megváltás most oly másodlagos
a kántált ima miért nem segít
a karma színe mért sötéten gyászos
magasztos áldozat mért nem részegít

bűne ha volt emberi gyarlóság
hisz az írás szerint bűnösök vagyunk
csak hiánya az mi ma a valóság
születünk élünk küzdünk meghalunk
mi marad utánunk s utána
emlékezni fognak s fogunk
ha bezárul végleg az urna szája
rádőbbenünk a sírig magunk vagyunk

ki rakja sorba mindazt amit tettünk
ott túl azon a nagy határfolyón
ha nem gyónjuk meg mindennap a vétünk
pallos vár majd izzón lángolón
vagy ő ki csendben rég előttünk ment
anyám hisz ő adott életet nekem
az elmúlás már cseppet sem rettent
cipelem sorsomtól rám rótt keresztem

...fel nem adhatod

tévesen ítéled mi az eredet
vagy csak én ki mindenkit szeretek
a lét csupán egy bódult pillanat
szabott idő ha letelt megszakad
míg téren és időn kívül reked
magánnyá szelídült fájó könnyeket
sír egy elvesztegetett élet után
talán egy újbóli születés során
feljutsz arra a bizonyos falra
mely a fényt előled eltakarta

s látod ahogy a hold vált napot
harcot már érted fel nem adhatod

Sorsom könyve...

„Könyv hull az asztalomra a levegőből”
(Kálnoky László: titkok könyve)

Igen. Itt van. Már kezem szorítja,
sorsom könyve sárguló lapjait.
Ábrák és betűk kusza hosszú sora,
vajon felfedi előttem titkait?

Dőlt betűk a pergament papíron,
némelyik mondatot nem értem én.
Emberi ész és csodás vágyálom
lehet, hogy a könyv nem is enyém?
Megdőlni látszik itt minden tézis.
Nem adom fel: megfejem csak azért is.

Ha megtörténne...

ha megtörténne mind az ami fáj
s a létpillangó lárvaként megáll
a felhőtáncban nem tör át a nap
kedvesem akkor szeretsz-e majd

ha csillagmezőn vándorbot kaszál
az utak sora nem visz sehová
fény helyett a föld sötétben ragad
kedvesem akkor szeretsz-e majd

ha feltöri a lábadat az út
pilleszárny is csak másoknak jut
ha remeg a föld mélyen ott alatt
kedvesem akkor szeretsz-e majd

ha vadvirágot a rét már nem terem
rossz eső utazik a szürke felleget
hullám borít ott is hol egykor volt a part
kedvesem akkor szeretsz-e majd

ha megőszülve az élet véget ér
és itt az óra nincsen már remény
ha simogatást vágyom tudatom alatt
kedvesem akkor szeretsz-e majd

ha nem leszek és hiányom sem érzed
de néha felidézel mint egy emléket
és merengsz régi fényképek felett
megérted akkor hogy én szerettelek

ajánlás

herceg ha időm végleg lejár
várj rám egy percet ott a kapunál
mielőtt átlépek a „horizonton” túlra
csokrot köthessek a szeretetből újra
talán megtudom kérdésemre a választ
akkor mehetünk de addig a fény várhat

sed lux licio...

kozmosz végtelenjén száguld az idő
fénypercek mutatnak múltó éveket
vajon mit hoz a kérdéses jövőendő
mit előre látni bizony nem lehet

topogunk lassan a bénító sárban
de fény dereng a látóhatár felett
rongyolt érzékeink ilyenkor lázban
mert apró csodákat rejt a képzelet

csodás dallamok úsznak a csendben
érzéki álmod sóhajjal feszeng
mint Ábel ott akkor a rengetegben

egy jobb és szabadabb életről mereng
gúnyos kegyetlen az elmúló idő
megélni a jót is vajon lesz erő

Emlékezz, hogy ne történjen...
(II. Magyar Hadsereg 1943. január)

avult vágyak tüze porlik
hullik alá a pokolba
mátrix törő fals emlékek
tűnnek el a vastag porba

"Ábel" vére lecsapolva
"Káin" bizony nem nyugodhat
gránát tépett fagyott testek
mutatnak halálnak utat

hosszú az út de nem vezet
soha többé ide vissza
fagyott föld ott a Don mellett
piros véredet beissza

halálba ment sok ezernyi
értelmetlen rút halálba
kicsi ország kicsi népe
őket már hiába várja

értelmetlen szájkarate
emléküket ha gyalázza
második magyar hadsereg
doni síkon közös sírja

emlékezz hogy ne történjen
többet ilyen rém valóság
magyar vér soha ne fessen
se a hegyet se a rónát

csillagok nem adnak...

csillagokba vágyom, hisz onnan jöttem rég
a földi élet nehéz, de csodás és szép
az ég nem segít, hogy végre megtaláljam
hogyan tudjak repülni, az elveszett a szárnyam
fényt közöttük én csak nehezen találok
csillagok nem adnak sem vágyat, sem álmot

csillagok nem adnak sem vágyat, sem álmot
fényt közöttük én csak nehezen találok
hogyan tudjak repülni, az elveszett a szárnyam
az ég nem segít, hogy végre megtaláljam
a földi élet nehéz, de csodás és szép
csillagokba vágyom, hisz onnan jöttem rég

ha hazugságot súgnak...

az álmaim fontosak kellenek nekem
ha felébredtem reggel megtehetem
hogyan megvalósítom félre dobva
mindazt ami tétova módra
akadályoz abban, hogy ember legyek
ha hazugságot súgnak a szelek
mondom magamnak: igaz legyél
a valóság néha szebb mindennél

Ha pillangó száll...

ha pillangó száll le a kezedre
vigyázz ne sértsd meg hímporát
ne tépd le szárnyát, helyette
illatos virág kelyhének adjad át...

kicsi és törékeny, mint az érzés
melyet Ámor nyila varázsolt neked
repülnél te is pillangó szárnyon
hozzá, hogy érezze oly jó veled

törékeny pillangó, élete hajsza
metamorfózis, mit az élet adott
te is remegve várod a holnapot

a szerelem szárnyain repülve száll
a gondolat, mint tarka kicsi lepke
szerelmet, az édes nektárt keresve.

akarunk-e felnőni egyszer...

„Hogy felnőjjünk ahhoz több kell!
Nem nő az ember egymaga"
(Kiss Dénes: Mindért!)

akarunk-e felnőni egyszer
s elűzni a lázas tegnapot
emberi szó nem irtó vegyszer
lesöpörni a kétes látszatot

összefogás e kicsi hazában
nem vádol tapos másokat
párbeszéd és mosoly a mában
letépi a „színes” álarcokat

akarunk-e felnőni egyszer
széppé tenni a kétes holnapot
csodát írni égre ecsettel
büszkének lenni: magyar vagyok

Békét lelt...

Megcsillant egy aprócska napsugár,
a fény rávetült por-szürke utamra,
ott, akkor, a temető csendjében,
békét lelt háborgó lelkem újra.

Gyere, ülj ide...

Gyere, ülj ide mellém most kedves,
„hallgassuk” együtt a kandalló „zaját”,
hogyan világít lángja, pattog ha nedves
a fa, melegít majd egész éjen át.

Gyere ülj ide mellém most kedves,
tegyünk most úgy, mint ki nagyon szeret.
Hazudjuk, hisz tudod ilyen az élet,
hazudjuk a lángot, „pusztító” tüzet.

Társas magányunk és emlék a múltból
minden, ami volt már kusza érzelem.
Nézz a szemembe, éljük át újból,

mindazt mi szép volt veled s velem.
Talán majd egyszer újra visszatér
a május, de most még „havat hord” a szél.

Vajon mit vár el...

" ami megoldhatatlan bízd az istenekre
se baj megoldani egynek sincs kedve "
(Radnai István: Paradoxon reggelire)

Vajon mit vár el tőled az isten,
ki benned él, benned lakik,
fejet hajts és áldozz szüntelen?

A fohász száll ha kell, ha nem,
mindig az ég felé fordul a szem,
miért nem magadban keresed?

Egyszerű a válasz, ha magadba nézel,
poklot, mennyországot látsz ott belül.
Győztes serlege ott van a kezekben
ki lesz az? A végén kiderül.

Vagyunk akik vagyunk. Zsigereinkben él,
hogy nem rajtunk múlik, milyen az élet.
Apró gondokból elefántot gyártunk
és hibáztatjuk érte a mindenséget.

Fohászkodunk: oldja meg helyettünk,
de az isten nem foglalkozik veled.
Megsegít ha magadon segítesz
de akkor már...mondd... minek?

Dogmák sora állít valótlant,
fenyeget pokollal ha nem teszed,
de élni nem tanít, csak bűnért vezekelni,
a megváltás is tévesztő látlelet.

Vajon mit vár el tőled az isten
ki benned él és benned lakik...

Bíborvörösen...

Bíborvörösen nyugszik le a nap
átszínezi a felhőket, a tájat.
Mielőtt eltűnik, még „visszanéz”.
-egy percre csak-, az este nem várhat.

Eltűnik csendben. Magára marad
az este. Leple betakar mindent,
de fény játszik már a falu felett
s benne éji pillangók repülnek.

Szél is elült. Csendesen nyugodva,
hisz dolgozott egész nap kegyetlenül:
gyümölcsfákról a termést lerázta,
bokrokat tépázott...Most elszenderül.

Nyugalom mindenütt. A csendet néha
csak egy-egy jármű hangja töri meg,
lassan lehunyják szemüket a házak,
a világ e féltekén aludni megy.

A csendes éj, édes mámorában
születhetnek csodás, gyönyörű álmok.
Mit hoz a holnap? A remény veled van,
a választ ott belül...mindig megtalálod.

Egy el nem hangzó ima

kifacsart életek frusztrált kócos álmok
apró néma vágyak és foszló talányok
hazugság felhő gúny-mosoly övezte
gyűlölet hullámban vonaglik a teste
mindenkinek és ronggyá tépett családok
elkántált imák a pénz mint ősi átok
éhező emberek kenyér nélkül csendben
mindennapi kenyerünk add meg nekünk Isten

bálványimádás mammon az új isten
pénz hatalma hódít semmi sincsen ingyen
oszd meg és uralkodj ez ma is a módi
mit Róma kitalált zilált agyban hódít
megfordult az érték az ember nem számít
az öreg már nyűg jó ha csendben lapít
nem követel semmit és csendben elporlad
jöjjön el a te országod ha tényleg ezt akartad

szilánkok a földön a törött tükörben
fejfákat látsz mindenütt mint a temetőben
szeretet nélkül oly savanyú az élet
már marcangol a sors foga belemélyed
húsodba kereszted mit cipelsz beton nehéz
látod még mindig nincs meg a józan ész
hogyan felfogja a szabadságot sosem adták ingyen
a gonosztól most is ments meg uram minket

talán ha őszintén szól egyszer a dallam
szabadság hangját hallod a szörnyű zajban
az ember megérte mit eddig csak reméltél
a szeretet lángjában az emberség újra él
megbékélve nézel szét e csodás földi tájon
szegénynek is jut már étel és ott a tányéron
nem csak az őszi légy jár majd körbe-körbe
adj uram békét most és mindörökre

amerre jártam...

amerre jártam életem során
a sorsom sziklából emelt falat
visszanézve életem alkonyán
mosollyal szemlélem a kavicsokat

mit hátrahagytam sziklát aprítva
hogymint simává tegyem az utamat
rongyos nadrágom vérrel borítva
de büszkén szorítom csákányomat

lassan adja meg magát a szikla
csendet követel a végtelen táj
verejték cseppen a poros útra
de már a vérző tenyerem sem fáj

küzdök míg tart a sors szabta utam
ha int az éj szótlan megyek uram

ajánlás

herceg a kőfejtés nem lenne dolgom
más volt a terv és más a valóság
sima utat ígért nekem a sorsom
de folyton keresztbe tesz a nagyvilág

embernek maradni ma nagyon nehéz
hisz gondolkodni józanul nem szabad
csak a magasból érhet némi fény
de csak ha porig alázod magad

fagy uralta tágas hómezőkön...

(II. Magyar Hadsereg emlékére)

fagy uralta tágas hómezőkön
vért könnyezett sok lidérces álom
alászállt fentről a megvető közöny
halál ült tort tombolt a fagyott tájon

fiatal életek tűntek el sorban
lelkek sora szállt már az ég felé
fagyott testek szerteszét a hóban
ők már nem indulnak hazafelé

rokonok barátok hiába várnak
csak emlék az mi belőlük maradt
távoli ország földjében nyugodnak
a tavasz sem bont nekik virágokat

de őrzi ma még az emlékezet
volt egy második magyar hadsereg

ajánlás

herceg mindig egy újabb háború
mióta az ember él a földön
emberéletek vesznek el szomorú
mert hatalomért pénzért kell hogy öljön

mert ma a gazdag egyre éhesebb
a hatalom béklyója már befonta
mindig a másé kell az ékeőbb
vérét hullatni a szegény áll sorba

mint egykor...

mint egykor a kemény halmok csúcsán
ma is megakad ott vágyón a szemem
az érzés most is él de kurtán furcsán
a test mást akar mint azt képzelem

ma is dúlom bontom gondolatban
toporzékol a vágy ott legbelül
télben várva még a szép tavaszra
hogyan elnehezült vágyam újra repül

szeretlek...

mit lát a nap ha besüt az ablakon
kócos hajad és a válladon
a hálóing szerényen félrecsúsztatva
nézlek talán az ifjúság bája
mi emlékeimben újra éled
feledve hogy elszálltak az évek
s a csend talán egyszer betakar
csak álmodom rólad rólam és hamar
kijózanít az álmokból az élet
megöregedtem de szemed színében
felfedezek újra egy múltó világot
s a tavasz nekünk is újra bont virágot
remélek...
e kép mi most a retinámba égett
megőrzi a reggelt mit mindennap újra élek
szeretlek...

a csend szítál...

a csend szítál a havas táj felett
meleg szobában kandalló lángja
emlékek sora míg a lángot nézed
elmúlt idő rajzol képet agyadba

s a kép mit elméd emlékből farag
oly sokszor tép apróra vágyakat
kristályképben csupán a hallgatag
angyalok festenek új álmokat

mint restaurátor alkotsz újra
elmúlt időt és emlékképeket
mint keresztet viszed a hosszú útra
mit ki nem mondtál akkor már elveszett

most csend szítál a havas táj felett
benned hiánnyal küzdő emlékezet

korán eltávozott költő emlékére

Jagos István Róbert emlékére

ma is olvasom a versed barátom
a döbbenet most is az arcomra ül
tébolyult álom és cudar világ
mert elemésztette költő fiát

hamis isten mit imádott a lélek
vad tüske tépett izmot csontokat
majd félelem ölt és az enyészet
közösen ülték meg a torodat

fájó csendben az árvák jajszava
elhalt és nem jut már az égebe fel
mit ér a szó mit a gondolat maga
kérdéseinkre már senki nem felel

karod ha néha átölel...

karod ha néha átölel
borzolja lankadó szárnyam
talán az idő sosem jön el
hogyan békém újra megtaláljam

hozzád vezetne minden út
bolyongok az éji ködben
csodákból mondd nekem mi jut
álmod török a néma csendben

szerettem volna újra szállni
szabadon fenn a magasban
szférák zenéjét hallgatni
csillagfényes hangulatban

óriás egy törpe létben
vajon mit hoz majd a holnap
szeretet nélkül carpe diem
falak egyszer leomolnak

csendfolyamok...

vergődsz vad érzések hálójában
napra nap mindig új csodát remélsz
az életálmód labirintusában
néha gügyögő kisdéd már a lét

csendfolyamok szürke házfalakon
a sorsod ujjá most is rád mutat
elmélkedve jövődön és múlton
csak álomcserép szórja be utad

de tudatod még építi a vágyad
és szél söpri a hullott levelet
talán egy nap újra rád talál majd
egy érzés mely új utadon vezet

halogatás mindig a tett halála
élj a mának a jövőre várva

ajánlás

herceg minden sors más irányba vezet
nincs előre kijelölve az út
döntést hozunk könnyűt vagy nehezet
remélve hogy nem nyitunk rossz kaput
pandora szelencéje zárva marad
jelet hagyunk nem letarolt sorsokat

vajon elmennél-e...

"Volt sok nyár, sok bolondos emlék,
átvirrasztott, forró éjszakák,
ha kézen fogsz, most is mehetnénk,
míg csiklandoz, fűt és űz a vágy."

(Kerecsényi Éva: Volt egy nyár)

vajon elmennél-e ha hívnának újra
a vágyak és a vad képzelet
sarut vennél-e a hosszú útra
s csodálnád újra a kék eget

talán álom már a régi emlék
vagy csak nyári bohókás a képzelet
mit álomként oly sokszor megéltél
most végre szabadon megteheted...

most csak magasan repülni volna jó
nem törött szárnnal vergődni a földön
de visszatart egy érzés s a konvenció
satuként szorít, hogy téged legyőzzön
csodás csendet képzelsz a zaj helyett
miközben lelked szabadon lázad
menni vele ki talán még szeret
világ megszűnik vagy legalább várhat

ajánlás

herceg a képzelet csodás találmány
repülni szállni sokszor így lehet
jövőbe vagy vissza az emlékek szárnyán
közben csak bámulom az égszínkék eget
s gondolatom akkor elrepít oda
hol vár reám egy elmém alkotta csoda

Cérnaszál függő...

ki mondja meg „cethal gyomrából” mikor jöhetek elő
sötéthez szokott szemem nem lesz-e könnyező
a fény bánt-e majd vagy némán csak elfogad
cérnaszál függő idegek mily mesét mondanak
a sötétség már taszít de talán a fény se vonz
csendben kuporgom itt mint egyszerű bolond
te jársz eszembe lázasan céda rongyos élet
pokol lovasa szántja fölöttem a szürkéséget
én vergődöm közben a lét s idő megáll
kérdés merül fel bennem a kapunál valaki vár

ha igen tényleg ő lesz kiért egy élet is kevés
lázás álmokat kerget menekül már a józan ész
ki innen érte s értem szóljon újra a dal
édesen búsan mindegy a zene mindig felkavar
mert álmodom róla csendben évek óta már
szeretlek-szeretlek csak magamban szabad madár

véget ért sok...

véget ért sok csodálatos álom
mert átvirrasztott szürke éjszakákon
lázad az elme önmagán dohogva
ég az „erdő” a létet füst borítja

de harmat után riadót fúj a nap
üszkös romok mi a múltból marad
lázad az én hisz fejben dől el minden
gondolkodni ész kell mi van ha nincsen

gondolkodni ész kell mi van ha nincsen
lázad az én hisz fejben dől el minden
üszkös romok mi a múltból marad
de harmat után riadót fúj a nap

ég az „erdő” a létet füst borítja
lázad az elme önmagán dohogva
mert átvirrasztott szürke éjszakákon
véget ért sok csodálatos álom...

terhem cipelem...

megleltem egy tarka délibábban
kusza kopott szép emlékeim
fájó lelkem csendes kómájában
nézem ahogy tűnik tova mind

talán egyszer álmokat kergetve
emlékedre is majd rálelek
tova tűnni felszívódni a fénybe
pitypang álmok fodrain megyek

a céda élet álomzáporából
hamis félszavak kacsintanak rám
a vigyorgó szellemlovasokkal
naponta vívom meg csatám

szóvirágok kötött csokraiban
rejtőzik néhány ami nem hamis
elmúlt évek csendes távolában
látom közeledni árnyam magam is

terhem cipelem kendőbe kötve
összecsomózva durván sarkait
botot adott a sorsom kezembe
gyógyítva szárnyam nyílt töréseit.

ajánlás

herceg az álmok tévútra visznek
törött cserepeken vezet itt az út
felemelt fejjel feszülök a szélnek
tudom elérem majd azt a kaput
szabad lényem ott ragyog majd újra
visszajutva a fényes csillagokba

derekamon öv...

"Cipőmre nézek: fűző benne!
Nem lehet, hogy ez börtön lenne."
(Petri György: Mondogatnivaló)

derekamon öv cipőmben fűző
kezemen még nincs ott a bilincs
kimennék de zárva az ajtó
zárban nincs kulcs nincsen kilincs

falakon át ajtók nélkül
koszos opálos üvegen át
színes világ csendben beszürkül
tört tükörben nem látok csodát

zajos az élet csendre vágyom
csend van akkor hiányzik a zaj
a lét néha eltorzult álom
de apró csodákat utadba hajt

utak futnak minden irányba
egyet ki kell választanod
jó a döntés vagy rossz irányba
indultál később megtudod

bezárt falak közt nincsen élet
savanyú a lét olyan avítt
de míg élek bontok remélek
ajtót kilincset kulcsot amit

ha jól használok leomlanak
a körbe záródó szürke falak

ajánlás

herceg mért engeded meg
hogy épüljenek szürke falak
az ember egykor a jóra termett
ma Káin fokosa hagy nyomokat
a csend bezár az ordítás elnyom
a rossz eltapossa most is a jót
talán tényleg csak vágyálom
megélni még néhány ezredfordulót

gondolat mezején...

"sehová se vezető utakon,
lyukas hálóval kint a tavon,
ostoba hírvivő és ügyetlen halász,
hogy hová igyekszem,már magam sem tudom"
(Parancs János: Túl a férfikor delén)

véget ért gondoltam...de talán még sem
bár szorít és nyomaszt itt legbelül
túl a felezőn alig remélem
hogy tart még de ki írja itt felül

gondolat mezején rendet vágni
fejekbe önteni tiszta vizet
talán ott fenn a magasban érti
ki hangtalan törli el az életet

lennék én kemény szabdalt parti szikla
vagy fenyvesek zöldje ott fenn a dombon
eső után a felhő árnyéka

nap fénye ahogy átsüt a lombon
de ember vagyok csupán rímfaragó
vágyni és álmodni mondd mire jó

elmentél hirtelen...

hol egykor lépted koppant egymagam vagyok
kezemben most nincsenek színes virágok
gondolatom az mi körülötted forog
nem vagy már itt a szívem hangosan dobog

látom kicsi termeted, sietsz elénk
két karod ahogy kitárod mindig felénk
mosolyt az arcodon mely olyan nyugtató
hogyan nem vagy ez számomra fel nem fogható

elmentél hirtelen élhettél volna még
gyilkos kór nem kímélt az élet véget ért
maradtunk mint két árva lányod és fiad
anyácskám az idő rajtunk is halad

a virág mit hálaként sírodra teszek
nem teszi semmissé az elmúlt perceket
melyben elhangzott néhány bántó szó
mit nem mondtunk ki akkor nem pótolható

csend van csak nézem a szülői házat
más lakik itt már és más a gondolat
temető az irány és néhány szál virág
köszönteni az elhunyt hiányzó anyát

lét határán még...

lét határán még visszanez a lélek
hajad fehér már a jövőd fekete
ismételgeted nem félek nem félek
de reszket a bensőd minden idege

az ajtóban szürkén vár az az alak
őt nem látja más csak te láthatod
lassan átlátszóvá válnak a falak
itt az idő már te is jól tudod

lebegni könnyű nem csodálkozol
a porhüvely még most is ott hever
az írisz fénye megtört megkopott
már csak utánad a semmibe mered

sajnálod őt hiszen szolgált híven
más testben vár majd az újjászületés
most lassan átlebegsz túl a fényen
hol válaszokkal vár majd a megértés

egyszer visszatérsz ezt érzed és tudod
addig a csillagok útját járod fenn
mikor lesz újra a születésnapod
kérdésben a válasz nem rejlik benn

Apámról...apák napjára

március idusán tizenhét éve
mikor elhagytál minket jó-apám
pontot téve egy élet végére
a halál ült tort az élet fonalán

három napig tartott ott a kóma
betegség tépte marta testedet
mintha az elmúlás megnyugodott volna
mikor a szíved már nem verdesett

mi döbbenten álltunk mert reméltük
erős akarattal még visszatérsz
csak emléked mit magunkkal vittünk
ez a hála a dolgos életért

de gyorsan halad a múltó idő
bizony már az én hajam is őszül
apák napján nem lesz virágeső
a sírra csupán egy csokor kerül

ajánlás

herceg az apám kemény ember volt
de családjáért mindent megtett volna
hidd el csillagként most is ott ragyog
lelkembe égve szívembe zárva
szülőként nekem nagybetűs APA volt
szelleme bennem él a test az ami holt

azon a forró éjszakán...

azon a forró éjszakán
mikor fogantam istenem
gondolt-e akkor valaki rám
ha egyszer majd megszülettem
mi lesz belőlem hova jutok
lesz-e erőm emelkedni
vagy csak a porba zuhanok
s úgy kell majd arrébb lökni.

s úgy kell majd arrébb lökni
vagy csak a porba zuhanok
lesz-e erőm emelkedni
mi lesz belőlem hova jutok
ha egyszer majd megszülettem
gondolt-e akkor valaki rám
mikor fogantam istenem
azon a forró éjszakán

Ahonnán jöttem...

Ahonnán jöttem
csillagképek
időtlen időkre
változatlanok
fényesek halódók
kicsik és nagyok
ha időm lejár
hozzájuk távozok

nem gyötörnek majd
a lét árnyai
csillogó fényem
a napra vetül
hisz csillag leszek
a messzeségben
mint pillangó száll
a lámpa körül

ha visszatérek
ahonnán jöttem
csillagpajtások
segítsetek
jusson nekem is
ott a térben
hely idő fény
hogyan boldog legyek

Amatőr rímfaragó ars poeticája.

Olyan vagyok mint az a növény,
mely lombja közt neveli virágát,
hiába szép, hiába illatos
nem láthatja őt a nagyvilág.
Ha lehullott elfedi az avar,
vagy magába zárja a sár,
feledés homálya lassan betakar,
mint mindent, engem is, magába zár.

Anyácskám... rád emlékezem

anyácskám ízlelgetem ezt a szót
mely oly sok örömet szépséget takart
de érzem fájlalom a szörnyű valót
mit a fiú elhinni nem akart

nem vagy már mit tovatűnni hagytam
kimondatlanul maradtak szavak
hála érzése bennem ragadt halkán
suttogom magamban hiányzol anya

életet kaptam mit adtam cserébe
szórtam a felemás válaszokat
ma a csillagot raknám le eléje
boldog időkből semmi nem maradt

sírodra virág most a köszöntés
s talán néhány motyogott ima
ha célba ért a bocsánat esdeklés
felragyog az ég legszebbik csillaga

Annyi minden...

Annyi minden történhet „ma még”
beszél a csend, néma a harsogás,
hullámozó lélekkel, de élvezve rég
mindent, mi az életben csodás.

Emberi léptékkal élünk „ma még”
de körhintán ülve szédül a világ,
aprócska rés, talán átférek én,
a rozsdás élet-tű kicsiny fokán.

Árnyék csobban a gondolat-tó vizén,
szellő játszik halk hárfa-dalokat,
mint egy hitehagyott vénülő szirén,
az ég ad fényként hozzá villámokat.

Fűszál hajlik, esőcsepp súlya nyomja,
pillangó száll virágos rét felett,
nem hagyhatom, hogy idő-rozsda marja,
lassan elfogyó apró létemet.

Cikázó gondolat, mondatokat sejtet
vénülő agyam eresztéke ropog,
megélni a múltat, mit nem felejték
felépítve rá egy szebb holnapot.

Carpe diem

nyílik az ajtó résnyire
tavasz látod betér ide
te várod hogy igézete
érint közeleg a vége
létednek múltó pillanatot
sok-sok napot megéled még
mely új vágyat álmot hozott
remélsz mielőtt véget ér

Virágban minden...

cinkelt lapokkal köszöntött az este
virág nyílik itt-ott a domboldalon
fázósan bújik párjához a fecske
tavasz-tüze él már a kajszi-soron

virágban minden az éjszaka hideg
lenyugvó napot a rigó üdvöli
füttye még hosszan száll és megremeg
a táj ahogy a tavaszt újra éli

elmúlás után újra éled minden
az aranyág és a jácint virága
már szerelmet sóhajt szép szelíden
párját keresi és megtalálja

minden élőlény ki most újra éled
felejti a tél hozta veszteséget

Zárójel nélkül II.

„Apa, meghaltál.
Anya, halott vagy.
Tanítsatok meghalni engem is,”
Pilinszky János: Zárójelben

anyám sem él már
apám is elment
árva maradtam
most mit tegyek
kihez forduljak
ki ad ma választ
kérdéseimre emberek

csillagok közt éltem
ide úgy születtem
értenem kell a holnapot
pillanat varázsa
tart itt a mába
most csak élni tanítsatok.

Csak a fák tudnak

„Egy nyár állott ott, néma pusztasággal,
mint halott sas madár az Égre szállva,
állt ott a múlt halott, bús magánya.”
Haranghy Géza: Az út mentén

állva meghalni csak a fák tudnak
érchagon zúgó szép ígéretek
kétes a jövő mondd lesz-e holnap
egyszer elmegyek talán fa leszek

ha a hegyek fölött a szél süvít
vad dühvel tépi szaggatja a lombot
az élet bennem is a fákkal nyüszít
hisz érző vagyok nem pedig robot

hisz érző vagyok nem pedig robot
az élet bennem is a fákkal nyüszít
vad dühvel tépi szaggatja a lombot
ha a hegyek fölött a szél süvít

egyszer elmegyek talán fa leszek
kétes a jövő mondd lesz-e holnap
érchagon zúgó szép ígéretek
állva meghalni csak a fák tudnak...

Állj meg egy pillanatra...

1849. október 6. emlékére

Ember! Állj meg egy pillanatra
hajtsd meg fejed, emlékezz.
Aradra, a vértanúkra, kiket
Haynau kivégeztetett.
A nemzetnek is szólt e döntés:
meghódolsz, vagy pusztulni fogsz,
titkon a szívekben élt a remény,
látták a biztos trón meginog.
E maroknyi nép akkor megmutatta,
csak a túlerő előtt hajtott fejet,
császár a cár gögös szövetségben,
taposta el a szabad szellemet.

Magyar vagy? Állj meg egy pillanatra,
tiszteld meg ezzel népünk hőseit.
Ha kell, hazádért vedd válladra:
szabadság nehéz, de édes terheit.

A döntés a tiéd

Dönthetsz úgy, hogy az életed szemét.
Élhetsz úgy, ha egyszer majd véget ér,
hiányod érezze, mind aki szeret,
döntés a tiéd, most jól mérlegeld.
Számodra melyik életforma fontos:
lehetsz züllött, bitang, gengszter is talán,
kire félve néznek, gyűlölik igazán.
Lehetsz az is akit mindenki szeret,
ki nem tagad meg mástól egy falat kenyeret,
ha tud segít, ha nem megpróbálja azt,
hogy ne legyen a jótett csak égi malaszt.

Dönts hát ember, akaratod szerint:
válaszd az életet, vagy a földi kint.

Egy kócos kis pillanat...

egy kócos kis pillanat
feltűnt életem egén
majd nevetve elszaladt
hátramaradt a remény

cinkosan kacsintott rám
legyintve a pillanatra
ha látod éld meg kiskomám
enyészet... nézd... elragadja

pedig csak pillanat a lét
múló emlék szépen sorba
múltban élni esztelenség
a jövőt még köd takarja

ragadd meg ha feltűnik
sok pillanatból áll az élet
mit elengedsz az eltűnik
újra élnéd de nem lehet

talán egyszer nagy sokára
régi emlékeid között
feltűnik egy villanásra
s hoz majd némi örömet

egy kócos kis pillanat
feltűnt életem egén
majd nevetve elszaladt
hiába üldöztem én...

Elmúlik egyszer...

„Jó emberek, kik kofferemben túrtok,
higgyétek meg, munkátok hasztalan:
a tiltott áru, melyet nem találtok,
a tiltott áru a fejemben van.”
Faludy György: A német határon

csomagom helyett tudom agyamban
szeretnél turkálni de nem lehet
előtted így titokban maradnak
mit elmém elrejtene engedett

rossz helyen keresnéd a délibábot
hisz csomag-kapcsolat nincs még ide
álmodni jó de soha nem találod
hol fúj ma épp a lázadás szele

sodor az áradat sziklákat morzsol
hossanna szól egyre halkabb a hang
kántált ima ma pokolra fordul
repedt hangon szól a lélekharang

recsket vetít elénk ma e század
letűnt diktátor szelleme kísért
agyamban elrejtett álmok és vágyak
a fáslizott szívem ezért merész

turkálni szeretnél tudom agyamban
de le kell mondanod az élvezetet
rejtve maradnak bárhogy is szeretnéd
a vágyak álmok képek üzenetek

elmúlik egyszer a turáni átok
egymásra talál az ősi és az új
sámán dobok kérnek új országot
a régi helyett mi a porba hull

Algyő, a „Tisza virága”

Itt élek, de nem itt születtem,
nagyközség ez a Tisza mellett,
nem mozdulok, eljárt felettem,
a fránya idő, gyorsan lepergett.

Kanyargó Tisza oly közel van,
de most János* védi a falut.
Ártéri fák hűvös lombjában
madár dalol és szól a kakukk.

Poéta léleknek igazi mennyország,
ihletet adó igazi csoda,
művészetnek élő mai valóság,
a simuló, áradó folyó, a Tisza.

Írom én is a magam igazát,
rövidül a lét, szűkül a csoda.
Algyő, a sokadik otthonom már,
e nagyközség a „Tisza virága”.

Itt élek, de nem itt születtem.
Ítéletet, ha egyszer véget ér,
talán itt mond az idő felettem:
ki itt él akkor, majd erről mesél...

János* (Nepomuki Szent János)

Absztinens

Lehet, hogy poharam megtöltöm újra,
hogy érezzem az élet ízeket,
néhány pici korty, mert megvadulna,
bennem, mi másoknak könnyű élvezet.

Mámor világa nem az én világom,
hisz az ital, tudom, nem nekem való.
széttört álmom, a kopott gitárom,
hangja mellett még összerakható?

Aprócska álmok, hiú remények,
fogyó éveim csodás alkonya,
az élet csodája, múló mákonya,
mind a szépről s a jóról mesélnek.

Jövőt építek a vágyam tervezi.
Nem kell ital! A víz is megteszi.

Augusztus 20. margójára

mit ad nekünk az augusztusi nap
új kenyér illatát a hit szeletét
áldást osztogatva szenteli a pap
rövid életünk új friss kenyerét

István királyunk vaskézzel tűzzel
emlékét ünnepli augusztus hús-
népet új hitre készítve fel
szentté avatta őt a magas klérus

fohászunk száll benne létünk a fontos
a mindennapit ma is add meg nekünk
bár lehet ruhánk rongyos vagy foltos
ha kenyerünk van már nem éhezünk

mit ad ma nekünk a roppanós cipó
varázsa bizony elgondolkodtató

ajánlás

herceg sok embernek ma kenyér sem jut
a világ kegyetlen s nagyon beteg
empátia szál csak ünnepekkor fut
szűnik ahogy múlnak az ünnepek
nekik is add meg a mindennapit
csak hitből senki nem élhet meg itt

Mondják...

mondják: könnyen jár bizony a vízen
hisz tudja hol vannak ott a cölöpök...
szinte kézzelfogható 3D-ben
vízbe merül majd míg én sörözök...

Most megtörni nem...

széttört álmaid csend hada szólít
belém mar a sors tépi húsomat
feszült gerincem simulásra csábít
most megtörni nem csak élni szabad

most megtörni nem csak élni szabad
feszült gerincem simulásra csábít
belém mar a sors tépi húsomat
széttört álmaid csend hada szólít

Nyári éjszaka

csend van a mélyben
csend van a légtérben
csend van a földön
alszik a táj

aludnék én is
feszengek mégis
meleg az idő
tombol a nyár

nyitva az ablak
sarkig kitérve
enyhülést nem hoz
az éjszaka.

egy kósza emlék
villan agyamba
az első közös
nyári éjszaka

meleg volt a nyár
csodás a tenger
homokos parton
a hullámverés

moraja hangzott
ültünk a parton
hallgattuk együtt
a lágy éji zenét

most is agyamban
felhangzik a dallam
lassan elringat a
júniusi éj

„Átkozott” képek...

„átkozott” képek
vagy csak annak véled
ha borzongás fut rajtad
mert véget ér a nyár

hajnali csendben
fázósan rebben
szárnyát csapkodva
egy kicsi madár

felhők az égen
a hőmérő éppen
tíz fokot mutat
elillant a nyár

lopakodik csendben
az ősz a kertekben
leveleket színez
sárgára már

az elmúlás szele
libben újra ide
de az élet útján
a remény megtalál

Konklúzió

Imádkoztok hozzám, zeng a hozsanna,
de fals a dal, a gondolat sekélyes,
lábbal tiporva a tízparancsolat szava.
Emberek!
A megváltót ma is megfeszítenétek.

Csendben ülök

csendben ülök
némán hallgatag
nézem az örök
szép boltozat
csodás felettünk
millió csillag ragyog
és tétován
mint annyian mások
repülnék oda
hol új világok
várnak már rám
de itt maradok
szárnyam törött
időm is lejár
talán ott a kapunál
majd választhatok
kék bolygó szeretlek
itt maradok

Tél van...

tél van de hó nem fedi a tájat
fekete barázdák itt-ott nő a gaz
éjsötét felhőként varjak szállnak
az „énekük” most cseppet sem vigasz

komor felhőkből könny-eső szitál
hullott levelek földhöz tapadva
csodás tavasz még olyan messze jár
idézi a pitypang sárguló csokra

a hóvirág sem dugta ki fejét
ma vár még a tavaszra csendesen
bár jelezhetné már a tél végét
az ablakból mindennap azt lesem

tél van az idő kint hideg komor
kandalló bent meleg s dorombol

Óhaj

nem akarok már senkitől semmit
csak együtt érző csendes hallgatást
mint ahogy a Tisza folyó hallgat
ha nézi benne magát egy fűzfaág

Akkor ott...

akkor ott
az éj sötétben
két szív együtt dobogott
hittem hogy minden rendben
álmodtam csendben
egy szép holnapot

Mint eldobott álarc...

"amputált fantomfájás ott bent a koponyaűrben
elég tágas a terjedéshez eszedbe jut a lepra"
(Radnai István: befagyott átjáró)

vöröset csen az alkonyat az estre
lentről egy percre még visszanéz a nap
majd csendben eltűnik asszonyi teste
imát celebrál a templomi pap

mint eldobott álarc lehull az éj
a táj sebeit sötétség takarja
vad sikoltásban érkezik a kéj
mint meddőhányó gyűlik itt halomba

sekélyes érzelmek beteg világ
mindennél fontosabb a birtoklás vágya
hervadó csendben egy szál kék virág
gyűrött lepedő önmagát simítja

Miért kérded...

Miért kérded oly sokszor tőlem
mire tanít, ha csicsereg a május?
Megszűnik-e végre a tél-gólem,
szerelemre ébred-e a város?

Hidd el, talán a mámor andalít,
olvad a jég, bús szíved is könnyebb,
zöld rét virága csak neked virít,
áldott napfény kicsalja a könnyed.

Mindennapi farsang

álarcot visel mindenki
most a hamis szó az igaz
visszatér-e ha véget ér
az igazsághoz az agy

Levedlem most...

Levedlem most, mint bőré a kígyó,
testemre szorult kínzó sorsomat.
Életet alkotok és megható,
szeretettel teli szép napokat.

Lélekharang...

álmokkal töltött csendes délibábok
megtört neszek kábán félrehallva
fenn kék alapú felhőjáratok
tépelőzés lenn élve vagy halva

tépett lapok sors aszalta könyvben
az írás rajtuk régen megkopott
nézem ahogy a szemed se rebben
ha eldobod a zilált holnapot

lélekharang kihegyezve halkra
mert tudod ma sem születnek csodák
csak tántorogsz az úton jobbra-balra
követve így a mámor mítoszá

árnyék hajol hozzád agyad elmereng
s ékes szavakkal szólít meg a csend

verset írok még...

verset írok még sárguló papírra
csak a vér színe az mi ma is vörös
lassan a homlok leér a tarkóra
a vágy már nem sikolt csupán ösztönös

tinta fogytán toll száradni készül
merre visz majd és hova jut az út
vonat még megy zakatolva végül
az ima is csak a pokolra jut

az ima is csak a pokolra jut
vonat még megy zakatolva végül
merre visz majd és hova jut az út
tinta fogytán toll száradni készül

a vágy már nem sikolt csupán ösztönös
lassan a homlok leér a tarkóra
csak a vér színe az mi ma is vörös
verset írok még sárguló papírra

adnék én ha tudnék...

csendben nézem ahogy csak vánszorog
de pénzt mindenkinek nem adhatok
legalábbis annyit mit kellene
hogy mindig legyen szatyrában kenyere

adnék én ha tudnék neked is jó uram
ha hinném, hogy igaz mindaz mi írva van
átír mindent az egyéni gőgös érv
talán tudod uram mindezt miért

békét adj ha tudsz és végre életet
add vissza a hitet mely rég elveszett
szeretetről mesélünk de mást teszünk
nem bízunk ma már nem reménykedünk

csak pallos villog folyton fejünk felett
így kívánjunk mondd boldog ünnepet

ajánlás

herceg mindig csak arról szól a fáma
értünk történik minden de hiába
hazugság fedi el a valóságot
agymosás szűkíti való világot

valós érdeket ma lepel takarja
lékelt csónakkal nem jutsz túlsó partra
ébred az elme hóban bont virágot
talán győz az ész karácsonyra várok

esküvő

igen igen csak magadban kiáltod
de botlik a nyelv és halk a sóhaj
nappal és éjjel csak őt akarod
párás szemedben csillog az óhaj

párás szemedben csillog az óhaj
nappal és éjjel csak őt akarod
de botlik a nyelv és halk a sóhaj
igen igen csak magadban kiáltod

árván álló...

árván álló kőkereszt
út hajlatán évek óta
fogva tart és nem ereszt
ezeréves a hitpróba

álszent ember hitbe bújva
tipor ma isteni törvényt
hamis érzés kántált ima
látszatra méri az erényt

látszatra méri az erényt
hamis érzés kántált ima
tipor ma isteni törvényt
álszent ember hitbe bújva

ezeréves a hitpróba
fogva tart és nem ereszt
út hajlatán évek óta
árván álló kőkereszt

Szerelmet súg...

szerelmet súg a tavasz lehelete
vággyal érkezik újra az ifjúság
mert nincs bizony időhöz korhoz kötve
hisz csak egy pillanat és nincsen tovább

csak a remény az mi még benned él
hiszen a kék bolygó oly csodaszép
szerelmet érzel s gond elvetél
s hozsannát zeng a tavaszi kép

gyönyörű virágok kék sárga piros
a zöldülő lombon még áttör a fény
levegő tavaszi friss és illatos
mint regénybe illő csodás élmény

a fűben aprócska gyík szalad tova
kor nem játszik hív a szerelem szava

Az óvó szem...

két oldalt fák közében széles út
az aszfalt színe vörösben játszik
zsebre vágott kézzel ott ballagok
de a célom még sehol sem látszik

érezem mintha mindig figyelnének
óriási csend van most felettem
talán az ura e mindenségnek
örködik hosszú utamon helyettem

némán ballagok a szem nem pislant
csak az érzés az mire hagyatkozom
néha tán egy-egy napsugár is villant
áttörve itt-ott a sűrű lombokon

az óvó szem csak engem figyel csendben
hisz egyedül vagyok a rengetegben

ajánlás

herceg az élet bár könyörtelen
vigyázó tekintet őrzi napjaim
míg utam átvezet a rengetegen
elfogynak-e tékozló vágyaim

hallom-e újra a tavasz énekét
vagy oszlik a fény és marad a sötét

A lét a tét

pitypang deszantok szállnak a szélben
szirmokat bont sok sárga kis virág
harcol a létért ott lent a fűben
hiszi hogy élhető ez a világ

Bár egy fatörzsből...

elolvadni egy végtelen tangóban
ahogy derekad átfogja karom
feszülő testek érzélem tóban
csodás illatod magamba zárom

lehunyt szemmel is csak téged látni
miközben ringat a latin ütem
és vágyni vágyni egyre csak vágyni
örökre enyém lesz a szerelemem

s az idő talán nem fog ki rajtunk
legyen bár tavasz és nyár őszt vagy tél
tánc közben mindig összeér a vállunk
e mozdulatban csak szívünk remél

bár egy fatörzsből faragott a testünk
e táncban kicsit talán élhetünk

ajánlás

herceg e szobrok érzelmet láttatnak
még hallhatom is ahogy a csend zenél
talán ők is csak egymásra vágynak
egy percnyi élet mit e pár remél

nézem őket gondolatom szárnyal
szobrász vésőjében mennyi vágy lapult
életet adott a kiszáradt fának
s csillagfényben táncol már a múlt

Nevem senki...

ki vagyok én kérdezem magamtól
tükörbe nézve de álarc takar
fény sem világít meg a magasból
szürke a háttér és minden bizarr

árnyék sincsen nem valós az élet
vadnak látszom a félelmeken túl
nem tudom már hogy mit is remélek
de néha a világ fénybe borul

a semmi közepén senki vagyok
fegyvert formáz a feltartott kezem
talán egyszer új álarcot kapok

nem zár magába még a végtelen
törött tükörben nem mélyülnek ráncok
álarc nélküli életre vágyok

ajánlás

hercegem a dzsekim szöggel kiveret
halálfej díszíti tetovált karom
lelkemen nagyot a félelem tekert
aggódva várom minden holnapom
kifelé kemény és kegyetlen vagyok
nevem senki utamból tisztuljatok

Mint sors építette...

mint sors építette élet-elemek
de a tetején ott a fényes jövő
a kavicsok is egyre kisebbek
mint ahogy lassan elfogy az erő

ha masszív az alap egyensúlyt tart
haladhatsz bátran a célod felé
elfolyó perced mint parttalan part
mosolyod talán csak a látszaté

apró kavicsok és néhány nagyobb
a vágy benned mindig újra éled
alkonyi napkorong lágy fénye jobb

mint harsogó tüzes végítélet
az alkonyi órán még lát a szemed
egy tiszta fényt mely világít neked

Még zöldell minden...

virágok kelyhe még illatot áraszt
végéhez közeledik lassan a nyár
a nap ereje még pihenni bágyaszt
tested a hűvösre az esőre vár

horizonton néha feltűnik az ősz
csak egy pillanatra és el is illan
a nyár melege mint egy igazi csősz
óvja védi jussát csak szeme villan

még zöldell minden de itt ott már sárga
ruhában a színek levélnek álcázva
hivatalosan az ősz még messze van
izzasztó a nap nem játszik pajkosan

a szél, esőért rimánkodik a föld
kókadunk lassan mint a vágott virág
de a sárgák között még sokkal több a zöld
pár nap a természet lassan őszre vált

Lellei emlék

már a csend matat itt a sarokban
még vörös fényt dob az égre az est
fátyolos emlékek sora agyamban
távoli tájakról képeket fest

villódzó fények az ott a túlpart
közöttünk sima víztükör:Balaton
sötétbe olvad lassan a vízpart
messze jár innen a gondolatom

csak képernyő világít itt előttem
lassan szövöm most a mondatokat
vár az élet e késői időben
hisz hozza a szél a vidám zajokat

nyüzsög a város apraja nagyja
csepereg néha van aki feladja

Ha úgy érzem...

mint dézsából ömlő virágözön
az életemen én úgy őrködöm
mintha nem születhetnék újra
csak hamu rakódna a hamura

színes virágok színes az élet
tetre sarkall az emberi szemlélet
rajtam is múlik milyen lesz végül
színpompába a szem is beleszédül

kontrasztot jelent az egységes zöld
virág és fűillat mindent betölt
fény és árnyék játszik néha bennem

ha úgy érzem legyőz a sorsom engem
dézsából ömlő élet-virágözön
segít a sorsom csodás életöröm

Vágyat rajzolsz...

fogyó holdsarló beesett arccal
csonttá aszalja a rajzoló kéz
töredékes koponyacsont a hajnal
szem nélküli üreg vajon hova néz

jövőt rajzolsz vagy valóság rezdül
ott most a tollad vékonyka hegyén
talán az ember jajszava pendül
érezvén már hogy milyen koravén

a gondolat hogy megérjük még talán
holdunk kedvesen újra ránk nevet
s nem lesz belőle rémes képzelet

egy ember nélküli föld hajnalán
sápadt fénye kire szór fénymagot
feledve ember alkotta tegnapot

Talán csak rémítés...

teremtés hibáját szűköli az élet
fürdetővízzel elszállt a gyermek is
kimondani azt mit gondolok nem félek
talán csak rémítés az apokalipszis
a gödör mélye nem old meg semmit
törött tükörben ott a halál maga
mi megóv és fenntart csupán a hit
isten benned és a pokol jajszava

isten benned és a pokol jajszava
mi megóv és fenntart csupán a hit
törött tükörben ott a halál maga
a gödör mélye nem old meg semmit
talán csak rémítés az apokalipszis
kimondani azt mit gondolok nem félek
fürdetővízzel elszállt a gyermek is
teremtés hibáját szűköli az élet

Már sólyomszárnynon...

már sólyomszárnynon suhan az éjjel
aprócska álmok halmaza mozgat
majd zilált aggyal nézhetek széjjel
reggel ha újra kisütött a nap

széttört álmokkal mozgalmas az éj
verítékben úszik paplan és párna
keserű már a könnybe fulladt kéz
ablakot nyit egy másik világra

megtörni csendben nem lehet a cél
olykor a zaj csak a csendet váltja
szűnni nem akaró reményem acél
jelet metsz a holnap homlokára

eddig béna szárnyam újra felemel
erre sorsom újabb teherrel felel

ajánlás

herceg tudom csak a remény éltet
sorjázva elém újabb vágyakat
talán így nem fog rajtam az enyészet
jelet hagyhatok mutatva magamat
ott abban az utolsó pillanatban
emlékké válok emberi agyakban

Pillangó-hatás

csillagködök furcsa mámorában
„pillangó hatás” csupán a földi lét
repdesünk e furcsa kavalkádban
nem is sejtve mikor jön a vég

hisz annyi illat virágtól virágra
áramlik bódult pillangók elé
az óra jár percekre találva
mi szállunk tovább a végső cél felé

csöndek tobzódnak néha vad zajokban
keressük mindazt mit még elérhetnénk
mert színek is vagyunk egy nagy játékban
mit emlékek sora tárhat elénk

ha elhagyjuk majd: virágot világot
megoldva már a hiányos válaszok

ajánlás

herceg a válasz miért odaát van
itt meg a kérdések egész sora
csillagködök szeszélyes távlatában
pillangó kavalkád az élet maga
hullik a hímper török a szárny is
pillanat az élet te is láthatod
furcsa szeszélyes mint az április
de tavaszt ígérnek jövőendő napok

Mint kannából ömlő...

mint kannából ömlő lágy fényözön
most úgy ölel át a csend engemet
illatok virágok tényleg öröm
hogyan vagyok hogyan élek hogyan élhetek

szerelmek virágok bódító érzés
szépség látványa elnyom minden bajt
oly jó hogy van és lesz visszatérés
ha elhagyom ezt a kék bolygót majd

színes és fehér szürke a háttér
de a fény itt minden sarkot betölt
most pihen a lélek mert a csendért
a nagy zajban már oly sokat böjtölt

hívóként halkán mormolod imádat
tedd hozzá kék bolygó szívből imádlak

Vers a szoborhoz

kalapos hölgy te bronzba zárt csoda
nyári hőség vízpermet ködében
mint teremő akaratú nimfa
Vénusz születése ősi elembe

mint istennő tekintesz előre
ruhád szegélyén a város maga
patinás legszebbek apró makettje
mint földre applikált égi csoda

hűs permet száll most a nyári légbe*
rajtad a szivárvány szép színe játszik
mint csodás aura úgy fog körbe
a bronz test most szinte élni látszik

ősidőkbe nyúló megfagyott mozdulat
vágyni álmodni suhan egy gondolat

Már tudom

már tudom: minden az enyém
mikor átölel végre a fény
hiába tágulnak rám az íriszek
ha hiszek, csak magamban hiszek

ha hiszek, csak magamban hiszek
hiába tágulnak rám az íriszek,
mikor átölel végre a fény
már tudom: minden az enyém...

Gyere most...

Tudom, egyszer elfogadod majd,
nem ellened szólnak verseim,
de látom a gondot és a bajt,
néha, hullámozó néma sejtjeim
ha tudnák, ordítanak: elég!
Gyere most... Jöjj közelébb.
Beszéljük meg, mért rossz a világ?
Kezünkben néhány szál kék virág,
vagy fenyőág, rajta csillogó díszek,
hinni kell, hogy szebb lesz az élet,
s emberségesebb. Nem erre tanítottál?
Minden ki nem mondott szónál,
sokkal fontosabb egy szép gondolat?
Ott, már a vastag hólepel alatt,
egy kis virág lassan kidugja fejét,
látod te is...látod a végét...
én is tudom...emberségről már csak álmodom.
Hisz egyre több az "eljátszott" alkalom.
Átkozottak lennének?
Nem hiszem...nem tudom.

Érezni szeretnéd

A csodavárás nem a te világod.
Imádkozni? Nem tudsz már, nem lehet,
elrontott teremtés, csupán csak vágyod,
hogy egyszer majd szép lesz az életed.

Őszinte szót ma hiába vársz itt,
csendes magányban próféta nem leszel.
Elméd, tudásod hiába lázít,
kenyér kell, s a sorban, haladni kell.

Isten nincs veled és sohasem volt,
teremtményei közt arat a halál.
Mikor már nem vagy eleven sem holt,
a remény, benne, mégis megtalál.

Érezni szeretnéd, jön a segítség,
de pénz nélkül csupán egy tárgy vagy csak.
Ha hallani véled a szót: emberség
látszat virágok szórnak illatokat.

"Illatfelhőben", reménysugárba'
oly gyorsan elszáll, elmúlik a lét
kapaszkodj az apró életcsodákba
remélve hinni...néha...csodaszép.

Mogorva nap

Mogorva nap a szürke ég alatt,
az őszi táj felett eső szitál.
A színes falevelek még hullanak,
az elmúlás szele már körbe jár.

Csúszik a lábad a vizes avaron,
óvatos, öreges már a lépted.
Magadba forduló gondolatok,
sokszor a szép múltból zenélnek.

Mosollyal nézed a sok fiataalt,
talán csak róluk szól ma az ének.
De gördülő kövek sora akart
rég...maga alá temetni téged.

Győzelmesen állsz most a porondon
és emlékek hada vesz mindig körbe.
Ha reggel felkelsz úgy gondolom,
"fiatal éned" látod a tükörbe'.

Mogorva nap a szürke ég alatt,
jó idő ez az emlékezésre.
A színes falevelek még hullanak,
de tiéd az élet apró szépsége.

A cél messze van

Nevetve, kacagva, boldogan
indultunk újra, hogy épüljön a "légvár".
Lelkesen, mint ki az életért rohan,
éreztük ott már a Kánaán vár.

Égetett a nap, tépett a vihar,
széthullott álmokat hordott a szél.
Sebektől vérző identitásunk,
mindig egy szebb jövőről mesél.

Szétdúlt, agymosott érzelmeink,
anyagi javak és mindennapi kenyér,
a mézes madzag, mi ide-oda leng,
néhány morzsa, mit elénk sodor a szél.

Látom: az út hosszú, a cél messze van.
A szabadság ára: nagy lesz ezért!
Talán unokáink meglátják majdan,
a Kánaánt, ha végre ideér.

Pergő homokszemek között

Már csak kósza emlék vagy nekem,
egy késői vágy mi nem teljesült.
De a múltó időben megszépült minden,
s a vágyam emlékké csendesült.

Pergő homokszemek között az órán
az idő vágatva halad tova,
vágyom utánad, szeretném élményed,
ha újra eltalálna Ámor nyila.

Szerelem, te csodálatos érzés,
dobpergés mely a szívemig hatol.
Nem írja felül a kor, de a remény
éltet. Még várnak rám valahol.

Ha magadba...

Ha magadba zárkózva élsz,
csak a sötét csend vesz körül,
az emlék miben remélsz, hiszel
sötét függöny mi ablakra feszül.

Taglóz a ma, a holnap rettent
s menekülnél vissza a múltba,
maga alá gyűr a sötét,
szorosan fog minden ujja.

Tárd ki az ajtót, dobd el a kulcsot
bár veszteség ért, a világ megy tovább,
engedd a fény újra simítson
rád sok apró pici csodát.

Ha magadba zárkózva élsz
és emlék bástyák tömör fala
vesz körül, vajon mit remélsz?
Megfojt a csend, eltakar a sötét.

Süllyedőben

létem apró eresztékein
átszivárog az érzelem
mint hajó oldalán a víz
ha a burkolat megreped
összegyűlik majd ott benn,
a süllyedést előre látom
az érzelmek tengere lenn
a partot sehol nem találom
félek egyszer szétfeszít
mint tavaszi áradás a gátat
darabokra hulló álmokon
csak az enyészet várhat
ronggyal kitömött eresztékek
a szivárgást meggátolják
életemből tépett csíkok
érzelmeim visszatartják
talán elérem a partot
vihar után a napfényt látom
egyszer lesz aki majd segít
a szeretet újra rám találjon...

Múzsámnak szeretettel

irigyeltem hogy másoknak van
s én csak vártam rá szótlanul
míg egy nap a valóságban
rám talált szinte váratlanul

gyönyörű volt az arcán mosoly
belé szerettem egy perc alatt
bár magamra hagy olykor- olykor
haragudni nem tudok nem szabad

nekem van a legszebb múzsám
ragyogó mosolyú szerethető
homlokon csókol vagy csak lazán
segít ha a bánatom felejthető

ihletet ad és néhány percig
elhiteti azt költő leszek
majd kacsint mosolya hercig
látom a szemén... tudja... tévedett

Még csattog az üllő

fakulni látszó rozsdás képsorok
szű még néha perceg a fában
egyre lazuló kötelékalmazok
véget nem érő közöny a mában

még csattog az üllő vas már nem izzik
méteres kötél lóg egy nyárfaágról
szerelmes románc csak szobára nyílik
emlékfoszlányokból csak port lapátol

habarcs sem köti már téglákat össze
ráncokat vés az időbe bárhol
fogatlan szájból a beszéd is pösze
csak az értelem ami még pislákol

revétlen itt már csak a rézkilincs
fogva tart az idő... kattan a bilincs

Vágyom a csendet

vágyom a csendet de zaj érkezik
röppen a csóva szikrát vet a láng
fehér ló háton mesét sző az éj
derengő hajnalt alig várom már

új nap érkezik talán jobb mint tegnap
szikrázó napsütés édeni táj
zenébe foglalt szép szóvirágok
jönne csak jönne jönne végre el

annyi a dolgom kedvesek szépek
addig még pereg a sok apró perc
türelem mondom újra felrázom
a párnát min zilált agyam pihen

óhajtom a csendet de zaj érkezik
pereg az agy csattog a sok kerék
álmok vágyak szépek és töröttek
csak érne már végre véget az éj

Mérleg

minden meg van mi kell nekem
erőt is adott az Istenem
csak keveset

nem vagyok már lázadó
csupán billentyű koptató
rím-faragó

nem kellek én már senkinek
ezen oly jókat nevetek
tüköröm fakó

néha még most is azt hiszem
húsz éves vagyok szívemben
tok megkopott

hiába már az érzelem
kijózanít az értelem
bölcs vagyok

az idő oly gyorsan lejár
máris ott állsz a kapunál
vajon bebocsájtanak

tudom egy másik életben
álmaimat újra tervezem
reménykedem

ha megtalállak újra téged én
nem lesz boldogabb e földtekén
mint én... szeretném

no de hagyom az álmodást
inkább igyunk egy áldomást
az életre

Vergődik bennem

vergődik bennem egy érzelem
kitörne ha hagynám nem tehetem
épít vagy rombol nem tudhatom
ott azon a másik oldalon
kell-e igazán valakinek

Tükör paradoxona

bölcs tükör is hazudik néha
de nem azért mert olyan léha
csupán fél hogy haragjába*
ha mást hall majd gazdája
mint szeretne falhoz vágja

Egyedül.

Koldus vagyok, de talán gazdag is,
életem könyörtelen, de nem taszít.
PH semleges önmagamban,
tudom, érzem, egyedül maradtam.

Fényt akarok

csend mi átfog lassan de biztosan
én szállni akarok ott fenn az égen
minden mi szorít itt lenn az avaron
boldog részegséggel álmokat hódít

csizmatalp alatt ropog a gerinc
az éj sikolya még messze hallik
szürke penész telepszik mocsokra
ott égzengéssé válik a zümmögés

fényt akarok csak semmi sötétség
még vad szerelemről álmodozom
talán ad néhány tavaszt a létem
most törékeny csónakom rázza a szél

a homály átölel lassan biztosan
mégis szállni akarok fenn az égen
még fényt akarok csak fényt-fényt és fényt
nem eltűnni a nagy szürkességben

Egy nyári nap margójára

cserreg a szarka
csattog a szárnya
csivitel a sok
kicsi madár
rezdül a fa lombja
szél hogyha járja
napsugár ágak közt
utat talál

idilli ez a kép
magasban a fecskék
cikázva repülnek
rovarok után
éhes a fióka
csőrét kitátja
ha érkezik hozzá
a szülő-madár

fuvallat nélkül
levél sem rezdül
melegen tűzött ma
a nyári napsugár
hosszul az árnyék
vízen sincs tajték
lepelt terít az alkony
pihenni tér a táj

szürkületi csendben
levél sem lebben
hangokkal telített
az esti homály
tücskök zenélnek
békák énekelnek
fénnyel repül
a szentjános bogár

Hallgat a lélek

Hallgat a lélek.
Mondd, tudod mi lesz veled,
ha átfog a csend?

Szerelem paradoxona

megkövült láva csendfolyó
málló szikla esti fényben
kitinpáncélos apró bogár
szerelmet vall gyertyafénynek

égő tűzzel hull most alá
eltűnik a szürke porban
kitinpáncélos kicsi bogár
szerelem fáj... tőled tanultam

Felhőt bont

szférák zenéje leng át a légen
és kontra-basszus ha az ég dörög
természet int a nyitány fenséges
hangjegyként néhány esőcsepp csöpög

villám cikázik levegőt hasít
szél ad hozzá zúgó kíséretet
felhők tánca most hallgatni tanít
míg eső veri a leveleket

lásd ott a szivárvány csodás íve
háttérben az égbolt már kékben játszik
a szél is halkabban dudorászik

most felhőt bont a nap áldott fénye
még csillog az eső a fűszálakon
a fény játéka áttör a lombokon

Fohász, értünk

Drága Anyácska, óvtad és védted,
évszázadokon át ezt a kis népet.
Hozzád fordulok kérlek nagyon szépen,
gondolataimra válaszolj nekem.

Drága jó Anyácska, mondd ki a szót,
fiad tanítása bizony nem erről szólt.
A szeretet csak foltokban van jelen,
az öröm csak az, mit a vagyon jelent.

Tanítás akkor bizony nem erről szólt,
félre értelmeztünk minden egyes szót,
csűrjük és csavarjuk a mondatokat,
hatalom érzése, mi irányíthat.

Földi nép többsége egy istent imád
jelentős rész annak kedves fiát,
egymás ellen küzd ma Isten és fiú
nevét ordítva dúl vallásháború.

Drága jó Anyácska mondd el nekünk,
e sárgolyón most békében élhetünk
egymás mellett a másságot tisztelve,
erről szólt fiad és a tiszta lelke.

Drága jó Anyácska mondd hát el nekünk,
nem jó az ha egymás torkának esünk,
pap áldást oszt arra, ki gyilkolni megy,
Isten vagy fiú nevében az egyre megy.

Boldogan élhessünk segíts nekünk,
láthatod nélküled, csak senyvedünk,
magyar a magyarnak farkasa lett,
útilaput kötnek ifjú emberek.

Drága jó Anyácska oly nehéz a szó,
hisz ma sem tesszük azt mi elvárható,
legyen vége a dúló háborúnak,
ahol vért ontva Istennek „áldoznak”.

Te is anya vagy, s fiad értünk halt,
nem lehetsz közömbös, ha látod a bajt.
Anyácska, kérünk, add meg a jelet,
boldogok legyenek végre az emberek.

Mi változott itt Giordano Bruno emlékére

az ígét másképp hirdette hajdan
izzón ropogott alatta a máglya
ne ölj adta az isten parancsban
de átírta mindig a vakhit szava

átkokat szórt reá a nép hittél
rút halált termelt az inkvizíció
ő állta mindezt egyenes gerinccel
pedig tudta hogy élni volna jó

mi változott itt mondd el azóta
bár máglya nincs és nincs kiátkozás
fegyvert áld a pap nagy a pénz hatalma
szószékről ömlik a viszálykodás

ember látom tényleg ez a sorsod
magad teremted meg a földi poklot

Ars poetica

legfontosabb: hinni önmagamban
hitvallásom soha nem adom fel
nyakig gázolok sárban mocsokban
ha sorsom szólít indulnom kell

hisz milliárdan vagytok körülöttem
én egy vagyok csupán: az egyetlen

Száanalom

Pléh-Krisztus csendben
mélázva a kereszten
szánja az embert

Hitvallás

Vállamon kereszt
súly a lenyom a porba
felállok újra.

Hallgat az érzés

törött a tükör
az arc szétesett
nem találsz már
benne a lényegét
fájó az emlék
szép volt az álom
törött létsíkon
sehol nem találom
hitem sem segít
önmagamban

füst köd és pára
szél nyugalomban
hallgat az érzés
nem is csodálom
törött emléke
szárad egy ágon
hazug a szó is
hazug az érzés
sötét gödörből
van visszatérés

vad zsoltárt zúgnak
áhítatos ajkak
agyam szétrobban
szívem is hallgat
törött üvegcserép
mindenütt hol járok
vérzik a talpam is
utamra nem talállok

fény már messze jár
ragyogása szűnik
zavaros vizeken
hajód fel-fel tűnik
feszül a vitorlád
a fény felé halad
hiszem egyszer még
újra láthatlak

Emlékezés

Még szerelmes szívem álmodott, vágyott
utolsó napsugár táncolt hajadon,
lassan az alkony éjszakára váltott,
rózsaszín pír égett a horizonton.

Szép arcod az esti félhomályban,
csodaként ragyogott életem egén,
tenger habja tört meg parti sziklában,
háttérként, városból szűrődött a fény.

Gondoltam magamban: csodás az élet,
nem érdemeltem én ily káprázatot,
egy gitár hangja törte meg a csendet,
a szépség és „szörnyeteg” találkozott.

Ma már csak álom, vagy talán az is volt,
ez az álom akkor, csak rólunk szólt.

Megállapítás

Tájon szél süvít,
elnyomja lépteid,
kopogó zaját.

Vajon, meddig hazudsz még

Vajon, meddig hazudsz még, álnok élet?
Csalóka hittel mérgezed minden napom.
Miért nem hiszed, hogy tőled sem félek,
miért gondolod, hogy úgyis feladom?

Mézes hajókötel, mit rángatsz csak előttem,
hisz a madzag neked már semmire se jó?
Szerinted a puskaaporom már mind ellőttem,
csak a sír marad már, melyben testem a lakó.

Nem hiszem el, hiszen hogy hihetném,
csalóka meséd, rongy, torz ígéreted,
nem vagyok én táltos, se harci mén,
mely lerúgja ha kell, a csillagos eget.

Nem adom fel most már, csak azért sem!
Mi engem illet, ha kell elveszem.
Nem tántoríthat el soha, semmiféle
igaznak mondott hazugság engem.

Válasz: Ady – Harc a Nagyúrral című versére

mi változott itt egy évszázad óta
csak más ül a trónon más az aranyon
mindent elpusztít kultúrát szépet
érted teszem... vigyorog: aranyom

birkaként tűrik harsog a hozsanna
cinkelt lapokból áll az imakönyv
plagizált diplomák sötét homálya
kimosott agyakban totális közöny

mindent szabad de csak az elitnek
ha szegény vagy rád törvény szigora sújt
rózsaszín álmok és homályos képek
varázsa az mi boldogságot nyújt

mi változott itt egy évszázad óta
csak más ül a trónon más az aranyon
pusztul az érték pusztul a kultúra
nem lesz még elég... de... nagyon-nagyon

Görbe tükör

Görbe tükör ott a falon,
azt mutatja, hogy a szíjon
mi a nadrágomat tartja,
kevés már a lyuk gyakorta,
azért feszül olyan nagyon.

Árva a csend

árva a csend
a gyermek is
mosolya könnyes
még fáj neki
nem szereti őt
a nagyvilág
hiába vár
apát anyát
ki pótolna
haját befonva
vagy kócolva
szeretné őt
s lenne barát
érezné lelke
csendes óhaját
családja legyen

csak a szél süvít
kint a hegyen
az ablak csak
a vágy maga
emberek kéne
egy apa anya

hisz megérdemlem
jó gyerek vagyok
kicsit lázadó
talán konok
de gyerek kinek
a lelke szép
adjon nekem
végre szülőt
a magas ég

Jeleket hagyunk

Jeleket hagyunk létünk síkjain,
a feledés homálya eltakar.
Játszunk dalokat lelkünk húrjain,
a sors vajon tőlünk mit is akar?
Válaszod nincs ott a sors-lapokban.

Jelek és jelek, kusza halmazban.
Válogatni, szeret vagy nem szeret
értelmetlen. A halmaz hatalmas,
fennmaradunk-e, csak a tartalmas
szép élet lehet erre a felelet.

De talán az sem! Jönnek más jelek.
Betakarják, mint egy rejtekhelyet,
mit hátrahagyta az utókornak.
Megtalálják-e, ha már nem leszel,
vagy feledve lazán sutba dobna?

Jeleket hagyunk mégis, ha tehetjük
életünk fontos állomásain.

Tettek, rajzok, képek, hieroglifák
Mik suhannak agyunk tekervényein
kiváltság, ha útvukat követjük.

Jeleinkből épül fel sok szép tett.
Varázsa nyugtató, szívmengető.
De ne hagyd, hogy mámorítson „bája”,
mert a fennhéjázás ma bizony nyerő.
Csak az emberség, mi célravezető.

Kérdések és válaszok.

Feltett kérdések, sokszor egyszerre,
zajos a közeg ahol vagyok.
Nézem, hallgatok, válogatok közbe*
mely kérdésre mit válaszolhatok.

Nem akarok mást, csak egy kicsi csendet.
Kérdés is lehet, csak egymás után.
Vajon ki lesz, ki felrúgja a trendet,
én szólalok meg először talán?

Ha kérdeztek, tegyétek csendben,
mintha lennénk igazán nagyok,
mentség és válasz nélkül mindent,
mi lábam elé ömlik... otthagynak.

Megfordult minden

Megfordult minden, mai délutánon,
zajból csend lett, bármennyire várom,
egy aprócska nesz, üsse fel fejét,
legyen bogár, galamb, sáska vagy menyét,
vagy halljam ordítva, a csend énekét.

Felemelt fejjel...

„Mindenki a sarat tapossa, csak van,
aki közben a csillagokra néz.”
(Oscar Wilde)

felemelt fejjel könnyebb az élet
bár a cipődre csak a sár ragad
nagy kényszer ma az élelem bére
hosszú a sor és nehezen halad

félelem rettegés ma ez a módi
eltűnik az arcod a maszk mögött
imád sem hatol már fel az égig
beszéd is suttogás egymás között

meddig még kérded csak magadtól
őszinte választ nem adnak szavak
csak a remény az ami még éltet
hisz megtörni nem csak élni szabad

reményt sugároz a csillagos ég is
taposod a sarat utad végéig

ajánlás

herceg e kettősség mondd miért van
fent a csillagfény lent a vastag sár
miért lehet csak az álmaimban
hogy utam akkor a csillagok közt jár

Kitárul lassan...

kitárul lassan a panoráma
vágyat alkot a képzelet
a sötétséget a fényre váltva
hiszem a szép is igaz lehet

hiszem a szép is igaz lehet
a sötétséget a fényre váltva
vágyat alkot a képzelet
kitárul lassan a panoráma

A sors iróniája

hol tegnap szerelmet szórt a május
ma törött cserepek mindenütt
az elmúlás durván és gyorsan
szüntet meg minden örömet
ha hagyod

hiába látod éhesen
az asztal rogyásig rakva
más falja fel mindig az „étket”
neked nem jut egy jó falat
ha hagyod

robotolsz inad szakadtáig
de jobb sorsod nem lesz soha
legyőz a bánat a félelem
az imád hiába száll az égbe
ha hagyod

talán egyszer nagysokára
letéped mocskos láncaid
terített asztal víziója
bátorságod végre meghozza
érte tenned kell

gyermeked jövője szemed előtt
múl árnyai még kísértének
küzdj bátran és haladj előre
ne legyen álmod égi malaszt
érte tenned kell

ha a nap újra fenn az égen
a sugarát neked szórja
rabszolga bilincsed letörted
eléred végre a szó igazát
érte tenned kell

ha nem érted azt mit versben írtam
menthetetlen vagy és agyhalott
nem száll az égen a sültgalamb
homokból nem lesz soha arany
ha nem teszel érte

fogadd meg a jótanácsot végre
emeld fel büszkén a fejed
ne hallgass a hazug szóra
nem segítenek az istenek
csak bízz magadban

Anyám

anyácskám ha ma is élnél
könnyebb lenne az életem
hosszan mesélnél beteg fiadnak
az élet milyen volt nélkülem

anyám őt tényleg szeretted
kit a sors apámul kiválasztott
vagy csak a kényszer ami rávitt
érzelem szerepet nem játszott

pedig jó ember volt az apám
sármos kemény és célratörő
kanál csörgést még ma is hallom
lassan eltelt egy emberöltő

anyám az élet cibált rendesen
mi hiányzott... az az elismerés
talán a sors ezt szabta rám is
morzsa is jó lenne... kicsi kevés

villanás és elmúlt az élet
te már ott vagy a túloldalon
néhány tavasz és követlek téged
kérdéseim akkor folytatom

Egy téli nap

Ma minden olyan furcsa volt
esett a hó majd sütött a nap
sok madár ült a villanydróton
szeptembert idézett a pillanat

gyorsan elolvadt mi leesett
nedvességen napsugár csillant
rüggye ficáncolt a burka alatt
aludni tér majd holnap újra

édes álom míg el nem jő majd
a tavasz első napsugara
burok akkor nyújtózva pattan
virág bomlik ki nemsokára

de addig még itt a tél az úr
keménykedik majd csendben meglapul

Még néhány tavaszt...

még néhány tavaszt
hol madár dalol
virágok nyílnak
kibomlik sok rüggye

még néhány tavaszt
hol vadlibák v-jén
a nyár közeleg
lengéruhában

még néhány tavaszt
mikor őt kívánod
keble feszes halmát
szerelmes vágyat

még néhány tavaszt
hol illatorgián
osztozik másokkal
akác és orgona

még néhány tavaszt
mély érzéseket
hiszen élni jó
adj még ó istenem

Szakadt húrokon...

csend szava szólít vége a dalnak
kopott gitáron utolsó akkord
még pendül a húr de már csak halkán
új dal születik majd talán valahol

vágyak remények régi történet
egy dal idéz fel mindent ami múlt
mögöttem már egy elvetélt élet
a régi dal ma bizony elavult

szakadt húrokon csak a szél játszik
spalettát döngetve hozzá dobol
éltető napsugár ködön át látszik
új dal született meg most valahol

kopott gitárom ismét zengi dalát
vagy ha itt nem... lehet hogy odaát

Ott hol a csend...

ott hol a csend már földet ér
lassuló zaj a horizonton
vörösés fény és hiú remény
eltűnik lassan az alkonyon

tiport vágyak és törött álmok
az úton mindenütt cserepek
a holnap talán lehet áldott
bízni kell magunkban emberek

szürreális tétova óda
zeng a szférák zenéjén át
ne fázz burkolózz takaróba
ahogy az alkony estére vált

Tébolyúlt álom

"A levegőben menekvő madárhad.
És látni fogjuk a kelő napot,
mint tébolyult pupilla néma és
mint figyelő vadállat, oly nyugodt."
Pilinszky János: Apokrif

mondd mit remélsz ha mindazt feladod
mi oly régóta csak téged illet
macskaként hűséggel dorombolod
gazdád kezét nyalva minden reggel

tébolyult álom eszement valóság
vajon az istened most miért nem segít
málló pusztuló lélek mennyország
pokol lángja fényesen világít

kánaánt sejtetnek hazug szavak
sötétben él az ki hiszékeny fajta
botra támaszkodva araszolnak
koncot remélve közös asztalra

sötétség lassan betakar mindent
már nyűg az ki értelmesebb fajta
lázkodó ént már nem őrizel ott bent
vágyón nézel néha a csillagokra

érted-e még az emberi szókat
vagy dobhártyád is csak úgy megrepedt
lélekizzásod csupán aprókat
böffent néha közben a sárban rekedt

csend dallamot talán meg sem hallod
bezárva minden nőnek a falak
imádkozol esténként és mondod
uram... vedd el végre a borzalmakat

ajánlás

herceg látod hogy padlón már a lét
maroknyi csupán ki mindenben dőzsöl
virágzó kánaánról mond még mesét
közben az árok szép lassan mélyül

még néhány lépés mindig csak előre
magába zár a nyúlós ingovány

Tényleg bolond

tényleg bolond ki mályvacukron
bartók műveket hegedül
kritikát mond néhány verssoron
jobblétre posványba szenderül

tényleg bolond ki elhiszi azt
hogy érte van ma minden tett
szószékről szálló „égi” malaszt:
kérj és minden a tiéd lesz

szabadság színes pillangója
tőled már nagyon messze jár
csalárd hazugság körbe fogja
visszatérne... rá kalitka vár

a kék madár is költözőben
álruhát húz az öltözőben

ajánlás

herceg mondd ki ilyen az ember
igazat nem hisz hazug szavak
érintik meg eszmélni nem mer
szörnyet idéz a kék ég alatt

ma mammont imád hozsannázva
szabadságvágy béklyóba verve
már csak igahúzó rabszolga
bilincsben a teste és lelke

ha kékmadár vállára szállna
jelentené: agitál... rosszra

Nyitott szemmel

nyitott szemmel nézem a világot
minden költői feladat
megírni a szépet az átkot
mi megérint itt a kék ég alatt

nem érdekel a más szemlélet
dalolok mint hajdan az ősi bárdok
az igaz szó a ritmus az ütem
az utamra majd rátalállok

szálfaként törött gerinc nélkül
feszülök az aktuális szélnek
messze kerül a parnasszus álma
a csúcson ujjongva ünnepelnek

az út attól nem egyenesebb
ha a „fújó szél” téged szeret

Hol leszek én...

mikor az éjjel vad vihar támad
mikor a természet tépi a fákat
mikor ember állat riadtan bújik
mikor minden nesz halálra rémít
hol leszek én

mikor gitárzenéjét a csendnek
zaj dübörgése töri apróra
mikor a megszokott ősi trendek
vérrel írva kerülnek a falra
hol leszek én

mikor a józan ész feltámad újra
menekül a hazugság hitszegés
kopott gitár dalokat játszik sorba
mikor megszűnik végre a rettegés
hol leszek én

mikor az ima újra hittel szól majd
szeretet lángja szószékről világít
mikor a szent zászló újra a pajzs
ember az emberben újra megbízik
ott leszek én

Kívánság

lámpát ha megdörzsölhetném
mit adna nekem a szellem
hatalmat pénzt uralkodást
csak az emberséget kérem

Karácsony éj

karácsony éj
misztikus csoda
hitet remél
vágyaid sora
néhány nap talán
jók is lehetünk
gyorsan elszáll
nem számít nekünk
az a néhány nap
nem változunk
csak más az álarc
mit hordozunk
fedve valónkat
nem számít a hit
csend magánya
még andalít kicsit

karácsony éj
misztikus csoda
majd újra lesúlyt
a pénz ostora

Cogitare

dúlja a testem szörnyű kín
még lélegeznem is nehéz
sors két kézzel ver most engem
s hullámsírba vonz a mély

zilált álmok rideg valóság
nem éljük túl... az nem lehet
tudás szeretet empátia
csak így van esélyünk emberek

aranyborjú és áldozat
mammon oltárán nem segít
mámort szakító halálsikoly
talán téged is kijózanít

keresztek állnak szépen sorba
véres háború a földön lent
ki marad és ki hullik el
eldöntik úgyis majd ott fent

ember... hatalmad milyen kicsi
legyőz téged egy apró „élet”
cél nem szentesíthet eszközt
jó lesz ha eszedbe vésed

Vajon meddig tart...

„ Kihajtottuk (mert bicegett)
a kis borjút a vásártérre.
Otthagytuk. Én – hátra se nézve -
egy darab emberségemet.
Illyés Gyula: Keresztény humanitás

vajon meddig tart még ez az örület
hatástalanná válik minden próba
mutált vírus ont szörnyűségeket
csak a félelem tart mindennap fogva

hamis az ima isten nem segít
csak a pénz ami ismét motivál ma
megtévesztő látszat az égig repít
emberségről itt nem szól a fáma

csak te lehetsz e játék vesztese
az enyészeté minden mi tiéd volt
repülni vágnál el innen messze
emberként élni tovább valahol

gyűlölet folyik mindig mindenhol
emberség nélkül ez földi pokol

ajánlás

herceg mondd ez tényleg már a végzet
az ember felszámolja önmagát
hatalom kivégzi az emberséget
csak a csillagos ég lehet a gát

mi lesz ha majd csak pár ember marad
küzdeni fognak... csak egy maradhat

Utak

életed ormán már csend honol
a csúcson mit nem jár át a szél
sárguló emlékek múlt árnyai
peregve hull az idő homokja

fent csillagösvény lent csupa sár
utak miből választanod kellett
néha kemény lépteid alatt
megremegett még az ingovány is

lassul a tempó nyugalomra vágysz
parnasszus hegye túl a horizonton
kérdések sora mi foglalkoztat
lassan a feledés homályába vész

ha feltámad néha a harci tűz
lángja nincs csak parazsa pislákol

Mondd meddig...

mondd meddig kell még másznom
hegyoldalon a golgotámon
cipelve a nehéz keresztet
vonszolva magam egyre nehezebben

hol nap izzaszt hol hideg ráz
talpam alatt kavics sorjáz
felsértve itt- ott meztelen lábam
tudom hiszem nem erre vágytam

nem rettent vissza semmi megyek
ha viharfelhők gyülekeznek
azokban is csak a fényt látom
elérem majd vagy marad álom

még néhány lépés... bár tudom
enyém a fény és a fájdalom

ajánlás

egyre nehezebb keresztem
herceg mondd miért cipelem
miért nem teszem a porba
sóhajtvá mellé guggolva

símogatnám még utoljára
hisz enyém volt de a fája
még adhatna testemnek meleget
nem cipelem... csak tovább megyek

Tegnap már...

tegnap már renegát voltam
tudom még ma is az vagyok
égre mosolygó két szememben
ott ragyognak a csillagok

hazug ima nem jut az égig
csak ha a fohász tisztán szól
eljut hozzá pontosan érti
akkor is ha nem válaszol

ember néha állj meg egy szóra
legyél hívő vagy renegát
az égre nézz a csillagokra
hittel mormolj el egy imát

tudd hogy régtől így szól a szózat
mindenség csak veled teljes
te vagy az egy az egyetlen
csak neki légy engedelmes

Hideg az éj...

hideg az éj a macska is fázik
meleg vackot keres éjszakára
gyér havon a hold fénye szikrázik
varázslatos a téli éjszaka

vadgalamb pár a diófa ágon
mintha egy testté olvadna össze
bent a kandallóban fahasáb lángol
a láng fényjátékot vetít körbe-körbe

tavaszmég messze most a tél a gazda
vegetálva él a sok-sok növény
sok apró rügye álmát vigyázza
csak az örökzöld ami télen is szép

csodás a természet e körforgásban
évszakok változnak egymás után
ember ne tedd tönkre a kék bolygón azt
mit a teremő oly szépen kitalált

Mit mond az írás...

"A bárány az, ki nem fél közölünk,
egyedül ő, a bárány, kit megöltek.
Végigkocog az üvegtengeren
és trónra száll. És megnyitja a könyvet."
Pilinszky János: Introitusz

mit mond az írás mit sokszor átírtak
hogymegfeleljen mit elvárt a klérus
könyveket embert égetett a máglyán
pedig szeretetet hirdetett Jézus

hatalom ma is kiszámíthatatlan
hazug szavak áradnak szerteszét
mindent befedve mint egy vastag paplan
széttépett könyvek lapjain penész

a birkák hada bégetve kántál
szöveget mit a szájába rágtak
az agymosott had zombiként járkál
apokalipszis lovasa vágat

mondd az írás csupán csak szép mese
mit egy könyv rejt el... megnyitni kellene

ajánlás

herceg a józan ész miért alszik
ad teret számtalan hazug valónak
az értelem takaró alá bújik
biztonságot ad számító latroknak

ha ma fiát küldené az Isten
megfeszítenék úgy mint akkor régen

Légvár épül

ha légvár épül
tudom legvégül
eloszlik csedben
miközben ott benn
készül az újabb...
tart-e még holnap

Szerelem

szerellem minden vadvirágon
szerellem illat orgonákon
szerellem földön szerellem égen
május szerellem jó hogy megéltem

miért fáj mondd oly nagyon mégis
mért keresem szembejövőben
ha elhagyott vagy ha én elhagyom
reménykedve ott jön a csillagom

ki embert alkotott érzelmet adott
kihúnyni látszik sokszor mit kapott
tradíció dönt szerellem helyett
félre söpörve mindent ami szent

szerellem én melletted szavazok
májusi érzések... boldog vagyok

Megérted-e...

megérted-e ha olcsó álmok
vad dühe kúszik éppen feléd
letörli arcodról a sármot
bronzba öntött jézus int elég

meztelen talpad sebzi az út
de menni kell hajt a kényszer
véres vizű történelmi kút
hamis igazság átírták ezerszer

vállon tarisznya benne egy könyv
mi lehet mese és lehet valóság
hány hordót töltene meg a könny
mi érte miatta hullt... gonoszság

pléh-krisztus kökeresztén függve
érzi tudja a világ beteg
ki arra jár hajlik a térde
bár nem tisztel istent embereket

ömlik a szenny a képdobozból
jogot követel az agymosás
polcodon a szent család bronzból
amiben hiszel az egészen más

mégis ha itt az utolsó óra
fohászkodsz: irgalmazz... ne küldj pokolra

Apám emlékére

apám akkor gondoltál-e arra
mi lesz ha véget ér a szörnyűség
szibériai vasútvonalon
hadifogolyként az élet oly nehéz

építeni kellett hóban és fagyban
menü minden nap csalánleves
ha répa is volt néha a hordóban
kicsit jobb volt... sőt élvezetes

Apám akkor gondoltál-e arra
mi lesz akkor ha egyszer hazatérsz
ott vár a feleség és a mama
egy új élet talán ha majd nem félsz

gondoltál-e ránk lányodra fiadra
hogy egykor talán majd mi is leszünk
hazafelé a vagonba zárva
tervezted-e családi életünk

Apám akkor gondoltál-e arra
milyen rövid is egy emberöltő
már régen fent vagy a csillagokba*
pedig húsz év hiszem nem nagy idő

előttem van ma is huncut mosolyod
én is megöregedtem azóta
álmban sokszor még ma is adod
a jótanácsot... hátha megfoganna

ma is hiányzol drága jó apám
a csillagfényből vigyázz most reám

Nyugdíjas monológ

nem számolom a percek
öreg szű is csak percegett
nem eszem sokat csak keveset
csak ezért dolgoztam eleget
számlám kiürül oly hamar
talán lesz majd ki elkapar
ha nem ásom a sírt magam
földrengés betakar gondosan
fejfámra írástok nem élt csak holt
hiszen ingyenélő nyugdíjas volt

Csend hangjai

Halkan sikolt a csend körülöttem,
némasága a szívembe mart,
dal formálódik lágyan fejemben,
elűzi talán a csend-zivatart.

Édes-bús dallam, a magány dala,
nem vagyok magányos csak magam vagyok,
ablakot bámulom éji homályban,
nézem, hogy ragyognak fenn a csillagok.

Képtelen helyzet nem vagyok magányos,
néha kell a magány zárt ketrece,
csendben gondolkodni mi is talányos,
van-e jó út az élet dzsungelbe?

Lassan szakadozik a sötét lepel,
mely agyadmat métellyel fertőzi meg,
csak a hazug szó az mit ha elhiszek,
formálja nehézzé az életemet.

Szabadnak születtem, hát szabad vagyok,
akaratom minden akadályt legyőz!
Én sem vagyok rosszabb, mint a "nagyok",
nem hajlok meg hamis ember előtt.

Éjszaka szövete lassan ronggyá foszlik,
én a csendben még magam vagyok.
Új nap, új tét, új nyeremény játszik,
már nem látszanak távoli csillagok.

Emlékezz...

a parton csak cipők maradtak
testeket sodort a folyó
töltényhüvelyek pattogtak
pedig élni lett volna jó

a folyó mint nagy temető
de nem tartott magában senkit
ölni vágyás elrettentő
nem kímél nőt gyereket férfit

holokaust így mondják ma
gyilkos ösztön másság miatt
ne vidd majd át a holnapba
kezedhez így vér nem tapad

emlékezz, hogy ne történjen
ily szörnyűség soha többet
mementóként cipő szobrok
ott a parton... el ne feledd

Csak úgy magamnak

egy vers nem mutatja milyen az ember
hisz hazudhatnak a leírt szavak
melyek mint e kék bolygón a tenger
felüdít vagy bontja a partokat

egy vers nem mutatja milyen az ember
bár emberi érzelmet közvetít
hazudni lehet szerelmet de kráter
mélyére taszít ha elandalít

egy vers nem mutatja milyen az ember
hisz oly sokszor látunk hazug papot
bort iszik vizet prédikál és szentel
dogmákkal zúzva szét a holnapot

egy vers nem mutatja milyen az ember
mert kedvére gúnyolhat ki másokat
térdig járva az önérzetében
tiporva sárba gondolataidat

mindenki volt valamiben kezdő
az álom az akarat előre segít
ha nem vár minden sarkon észveszejtő
vicsorgás hogy rombolja vágyaid

egy vers nem mutatja milyen az ember
mert hazudhatnak a leírt szavak
ha feljutsz a csúcsra soha ne engedd
hogy a sikereid elvakítsanak

az alázat tesz olyan emberré
ki szeretettel segít másokat
érzelmeid így válnak igaz verssé
megkoronázva életutadat

Adj egy esélyt önmagadnak...

mint alkonyatkor a károgás
süvít egy hang mint rianás
tölti be a mádat recseg ropog
karmos ujja most feléd kapkod
tátott száj bűzös lehelet
csend takaró foszlik reped
álom ez vagy rút valóság
talán ha nem jut el hozzád
félelmed is alábbhagyhat
ne meséld be önmagadnak
mit lidérces álmok sora
frusztrált létedben naponta
sziklaként gördít majd eléd
kiálts rá mond azt hogy elég...

ne veszíts pontot nincs még vége
egy az egyben terítékre
egyedül csak a vad juthat
adj esélyt most önmagadnak

árny hadakkal ne háborúzz
kedvenc zenéd legyen a blues
forog pörög itt az élet
érted-e hogy miről mesélek
vagy zagyva hangú fohász kelne
mi nem száll fel a fellegekbe
nem nyit ajtót fény kialszik
s az alkotó is lázadozik
mit teremtettk átkos fattya
már a teremtést vitatja...
istent játszik hisz is benne
jobb lenne mint teremtettk
de bizony silány utánzat
mégis elhiszi magának...

ne veszíts időt nincs még vége
vadászlesen terítékre
egyedül csak a vad juthat
adj egy esélyt önmagadnak

csended ordít nem szavakkal
kivételt teszel magaddal
ha a zajt csak imitálod
halkan szól csak a gitárod
új időhöz biz új dal kell
ezt barátom ne feledd el
csend a vágy de zaj amit kapsz
soha nem lesz égi malaszt

elkántált imáid sora
ha nem vagy az kinek vagyona
több mint amit fel tud élni
feje alatt elcipelni
úgyse tudja elmegy végül
ahogyan jött meztelenül

ne veszíts időt nincs még vége
mocskos szóval terítékre
egyedül csak szolga juthat
adj esélyt most önmagadnak

véget ér egyszer az átok
ellenségek jó barátok
újra hallatják hangjukat
lesz párbeszéd lesz vitanap
nem fetrengünk már mocsokban
a magyar szív együtt dobban
félresöpört önös érdek
csak a közjó hajt majd téged
nem szólammal hazugsággal

csak tettekkel akarattal
virágzik majd e kis nemzet
hol gyűlöletet nem ismernek
él mint család vagy barátok
egyszer véget ér az átok

időd ekkor lesz végtelen
múltad vásznán pereg szépen
jövőd filmje hol csodálnak
hisz adtál esélyt önmagadnak

Leszel-e emlék...

„...Most merre röpíti hajódat
a szél? Várnak-e még a parton
a lányok, mikor kikötőbe
a vén árbócos végre beér?”
Fehér József: Mondd Szindbád

Recseg a padló feszül a kötél
hidd el barátom itt az úr a víz
tengerész te ki hajózni jöttél
utad a tengeren ma hova visz

parton a lányok hiába várnak
rum sem kerül a poharadba ma
tiéd a munka álmok és vágyak
ráncokat mar rád az idő foga

kikötő messze hajód viharban
hullámhegyek merednek most fölé
erősen tartsd a kormányt irányban
csak a sors vezérelhet hazafelé

rumtól „búzló” kikötői kocsmák
az utadról mondd vajon mit mesélsz
lányok karjaiban már más a világ
siratnak-e majd ha kikötőt nem érsz

leszel-e emlék vesztett édes álom
vagy csak a tenger újabb martaléka
Szindbád helyed üres nem találok
hova tűnt el a lét kék madara

ajánlás

mert hajózni kell ha hív a tenger
hogyan partot érsz-e nem tudhatod
herceg ostoba vagy bátor az ember
ha hullámokkal küzd oly sok napot

Kedves Olvasó!

Mottó: Ha leírnám azt, mit megéltem eddig,
s közzájra tenném; gondolom,
nem lennék más, csak egy sült bolond,
ki sorsát átkozva, dicsekszik!

Talán joggal teszed fel a kérdést: ki ez az ember, aki veszi azt a bátorságot, hogy elismert költők nyomdokain próbáljon haladni és verseket írjon, arról nem is beszélve, hogy azt a nagyérdemű elé tárja. Beavatlak a titokba, a következő néhány sorral, mely nem csak azt taglalja, hogy ki is vagyok egyáltalán, de arra is magyarázatot ad, hogy hogyan kezdtem el, vált mindennapos hobbimmá ez a tevékenység és hova is jutottam vele.

Nevem Hegedűs Gábor és nyugdíjas vagyok, igazából nyugger, de sokan nem szeretik ezt a szót. Szeged melletti településen Algyón lakom. Nem itt születtem, hanem egy Csongrád megyei kis faluban, a valamikor boráról híres Pusztamérgezen 1948 őszén, egy viharos vasárnapi napon. A középiskolát Szegeden végeztem és itt is dolgoztam nyugdíjba vonulásomig. Sok munkahelyem volt, de mindig emberekkel foglalkoztam. Szerettem a kihívásokat!

Már gyermekkorom óta a kedvenc időtöltésem az olvasás. Mindent elolvastam ami a kezembe került. Imádtam a klasszikusok verseit, szavalóversenyekre jártam és sokszor nyertem is, igaz csak újabb könyveket, de én ennek jobban örültem mint az okleveleknek. Csak a Pálmalevelem kikérése és felolvasása – 2014 – óta írogatok. Akkor szembesültem azzal, hogy írni fogok és azóta valóban a hobbim lett. Sokat tanultam és tanulok, mert a versek, novellák írása sem tanulástól mentes foglalkozás. Olyan szinten nem beszélek nyelvet, hogy fordításra is vállalkozzam. Szeretném magam megmérteni, lássam mennyit is ér amit csinálok. Ma már nem csak verseket, de novellákat is írok.

Eddig megjelent E- köteteim melyek megtalálhatók a Magyar Elektronikus Könyvtár „polcain”:

- 2017. Mint tömjénfüst
- 2018. Szárnyszegetten
- 2018. Látod fényt sírnak...
- 2019. Csendfolyamok
- 2019. A Hold mosolya
- 2019. Sziklákön egy fa...
- 2020. Hegedűszó...talán az élet
- 2020. Ahonnan jöttem

2020. Pillangó hatás
2020. Hangulatszilánkok
2020. Kövek között
2021. Versválogatás 2014 – 2020

Eddig megjelent papír alapú köteteim, melyek támogatással, de magánkiadásban jelentek meg:

2015. Álmodozások – versek
2018. Most szél sodor – versek
2019. A pálmalevél – novellák
2019. A Hold mosolya – versek
2019. Sziklákon egy fa – evokációk és parafrázisok (versek)
2020. Ahonnan jöttem – versek
2020. Hegedűszó... talán az élet – novellák

Eddig megjelent írásaim – versek és novellák – antológiákban:

2016. Poet Antológia – három vers
2016. Őszi Pályázat – Irodalmi Rádió – egy vers
2017. Poet História X. Antológia – három vers
2017. Természet 2017. Antológia – Irodalmi Rádió – egy vers
2018. Kedvesemnek Bálint napra Antológia – Irodalmi Rádió – kettő vers
2018. Álmodból fogantam Antológia – Irodalmi Rádió – egy vers
2018. Szinva-parti sztorik Antológia – Irodalmi Rádió – három vers
2019. A Hold is velünk dalol Antológia – Irodalmi Rádió – öt haiku és öt apeva vers
2019. A világ ezerszínű virág Antológia – Irodalmi Rádió – három vers
2019. Zsebkönyv 7. Sodrásban – Holnap Magazin – tíz vers
2019. Utazók Sci-fi, Fantasy Antológia – Holnap Magazin – egy novella
2020. Versmagot hint... című versemről videó készült – Irodalmi Rádió
2020. Így születik a vers Antológia – Irodalmi Rádió – egy vers
2020. Dolgaink Novellák kettőezer-húszból Antológia – Irodalmi Rádió – Rézmozsár című novellám
2021. A jövő földjén Sci-fi/fantasi Antológia Holnap Magazin Köszönöm, Uram! novella

Az Irodalmi Rádió szerkesztésében kerültek felolvasásra verseim az irodalmi műsoraikban. Verseim a Poet. hu irodalmi oldalon jelennek meg rendszeresen, de jutott már belőle a Holnap Magazinnál, az Irodalmi Rádiónál lévő blog oldalamra is.

Jelent meg versem az Algyői Hírmondóban, valamint a pusztamérgesi helyi híreket tartalmazó újságban is.

Eddig elért eredményeim:

2018. Szülőkösöntő Irodalmi Pályázat – Irodalmi Rádió – novella II. helyezést ért el.
2018. Ne háborúzz Irodalmi Pályázat – Irodalmi Rádió – novella II. helyezést ért el.
2019. Természet Poétája Irodalmi Pályázat – Irodalmi Rádió – kettő vers III. helyezést ért el.

2019. Költők éves értékelése – Irodalmi Rádió – II. helyezést értem el.
2019. Időügyi Tanács Irodalmi Pályázatán Szeged – egy novellám I. helyezést ért el.
2020. Holnap Magazin pályázatán: El nem hangzó ima című versem – zsűri döntés III. hely

A saját versek mellett írtam evokációt Mihail Jurjevics Lermontov, Arthur Rimbaud, Paul Verlaine, Baka István, Kicsiny László, Katona Judit, Kálnoky László, Garai Gábor, Radnai István, Marsall László, Petri György, Tóth Árpád, Baranyi Ferenc, Nagy László, Kányádi Sándor, Szirmay Endre, Faludy György, Király Lajos, Rilke Rainer Maria, Stephen Spender, Kosztolányi Dezső, Gyurkovics Tibor, Benjámín László, Parancs János, Petrőczy Éva, Szabó Lőrinc, Király Lajos, Kiss Dénes, József Attila, Sajó Sándor, Charles Baudelaire, Kamarás Klára, Jagos István Róbert, Hajdrik József, Fehér József, Haranghy Géza, dr. Végh Attila és még sorolhatnám hosszan az elismert költőket, valamint néhány Poet-os társam verseire.

A Poet. hu oldalán megjelenő verseimet, novelláimat, közzé teszem a Facebook oldalamon is. Folyamatosan pályázok megjelenő felhívásokra. Algyő és Pusztamérges érdeklődő közönsége 2018 novemberében ismerkedhetett meg a második, papíralapú verseskötetem anyagával, kellemes hangulatú könyvbemutatón, majd 2019-ben a novellás kötetemmel is megismerkedett Algyő irodalomkedvelő közönsége.

2020. Novemberi számában az Algyői Hírmondó egy egész oldalas cikket jelentetett meg a „munkásságomról”.

2019 évben meghívás kaptam a Budapesti Nemzetközi Könyvfesztiválra, ahol a Most szél sodor című verseskötetem és A pálmalevél című novelláskötetem dedikálhattam az Irodalmi Rádió standján! 2019-ben beválogatták a köteteimet az Algyői Értéktár megőrizendő értékei közé.

Újabban novellákat is írok a versek mellett, mert vannak olyan gondolatok, melyekhez a vers szűk keresztmetszet, illetve leírva a történetet több oldalnyit jelentene. Ezért próbálkozom ezzel a műfajjal. A bíráló joga – hogy megmarad vagy süllyesztő – már a Te feladatod eldönteni kedves Olvasóm!

Kedves Olvasó!

Fogadd hát szeretettel ezt a kötetemet is, mely 2014 augusztusától 2020. év végéig a Magyar Elektronikus Könyvtár virtuális polcán található 12 ePUB kötetem verseinek válogatását tartalmazza. . Nem átiratok ezek a versek, hanem az eddigi öt és fél éves munkásságom válogatott termése. Remélem elnyeri majd a tetszésedet.

Köszönöm szépen, hogy olvastad/olvasod.

Köszönetnyilvánítás:

A kötetet szeretettel ajánlom:

DIÁSZ Kft.-nek,
hisz támogatása nélkül a kötet nem jöhetett volna létre;

Berkes László Barátomnak,
aki a kötet grafikai munkáit készítette;

Dományházi Editnek és Szilágyi Perjési Katalinnak
akik tevékenyen részt vettek és segítettek a válogatás
hatalmas munkájában;

Páromnak **Veronikának** aki támogat
abban, hogy szabadidőmben az írással foglalkozzam;

Családomnak
akik szeretettel támogatnak az írás rögös útján.

Tartalomjegyzék

Megtetted-e	5
Jagos István Róbert emlékére	6
Igazságot adj	7
In-memoriam Tiszai P. Imre	8
Ha inog már...	9
Akkor...	10
de eljön az óra...	10
Ha itt az óra...	11
Egy érzés margórája	12
...megbékéltem végre...	13
Hol voltam...	14
Egy új nap hajnala...	14
Ismerem mindezt...	15
Add a kezed...	16
Csak azért is...	17
Alkony	18
Sziklákon egy fa...	18
Karácsonyi anzix	19
Egyszer eltűnők	20
Galaxisokon át	21
Elhagyott vityilló...	22
Oly szép az éj...	23
Szárny szegetten	24
Valentin napi gondolat	25
Ha vak lennék...	25

Zárójel nélkül	26
Röghöz-kötött forma...	26
Most pormacskákat...	27
Furcsa páros	28
A bábu	29
Kérdés	29
Nem vágyom semmire...	30
Talán újra...	30
S mintha egy kéz...	31
Szeretet hangja mint...	32
Zöldül a táj...	33
Veniunt ad finem	34
Tört álmok útja	34
Jelek voltunk mind	35
Csendben lopódzott...	36
...fel nem adhatod	37
Sorsom könyve...	37
Ha megtörténne...	38
Sed lux licio...	39
Emlékezz, hogy ne történjen...	40
Csillagok nem adnak...	41
Ha hazugságot súgnak...	41
Ha pillangó száll...	42
akarunk-e felnőni egyszer...	42
Békét lelt...	43
Gyere, ülj ide	43

Vajon mit vár el...	44
Bíborvörösen...	45
Egy el nem hangzó ima...	46
amerre jártam...	47
Fagy uralta tágas hómezőkön...	48
Mint egykor...	49
szeretlek...	49
a csend szítál...	49
korán eltávozott költő emlékére	50
karod ha néha átölel...	51
csendfolyamok...	51
vajon elmennél-e...	52
Cérnaszál függő...	53
véget ért sok...	54
terhem cipelem...	55
derekamon öv...	56
gondolat mezején...	57
elmentél hirtelen...	58
lét határán még...	59
Apámról... apák napjára...	60
azon a forró éjszakán...	61
Ahonnán jöttem...	62
Amatőr rímfaragó ars-poeticája...	63
Anyácskám... rád emlékezem	63
Annyi minden...	64
Carpe diem	65

Virágban minden...	65
Zárójel nélkül II.	66
Csak a fák tudnak	66
Állj meg egy pillanatra...	67
A döntés a tiéd	67
Egy kócos kis pillanat...	68
Elmúlik egyszer...	69
Algyő a „Tisza virága”	70
Absztinens	71
Augusztus 20. margójára	72
Mondják...	72
Most megtörni nem...	73
Nyári éjszaka	73
„Átkozott” képek...	74
Konklúzió	75
Csendben ülök	75
Tél van...	76
Óhaj	76
Akkor ott...	76
Mint eldobott álarc...	77
Miért kérded...	77
Mindennapi farsang	78
Levedlem most...	78
Lélekharang...	78
verset írok még...	79
adnék én ha tudnék...	79

esküvő	80
árván álló...	81
Szerelmet súg...	81
Az óvó szem...	82
A lét a tét	83
Bár egy fatörzsből...	83
Nevem Senki...	84
Mint sors építette...	85
Még zöldell minden...	86
Lellei emlék	86
Ha úgy érzem...	87
Vágyat rajzolsz...	87
Talán csak rémítés...	88
Már sólyomszárnynon...	89
Pillangó-hatás	90
Mint kannából ömlő...	91
Vers a szoborhoz	92
Már tudom	92
Gyere most...	93
Érezni szeretnéd	93
Mogorva nap	94
A cél messze van	95
Pergő homokszemek között	96
Ha magadba...	96
Süllyedőben	97
Múzsámnak szeretettel	98

Még csattog az üllő	98
Vágyom a csendet	99
Mérleg	99
Vergődik bennem	101
Tükör paradoxona	101
Egyedül	101
Fényt akarok	102
Egy nyári nap margójára	102
Hallgat a lélek	103
Szerelem paradoxona	104
Felhőt bont	104
Fohász, értünk	105
Mi változott itt	106
Ars-poetica	107
Szánszék	107
Hitvallás	107
Hallgat az érzés	107
Emlékezés	109
Megállapítás	109
Vajon meddig hazudsz még	110
Válasz: Ady - Harc a Nagyúrral című versére	110
Görbe tükör	111
Árva a csend	111
Jeleket hagyunk	112
Kérdések és válaszok	113
Megfordult minden	114

Felemelt fejjel...	114
Kitárul lassan	115
Sors iróniája	115
Anyám	117
Egy téli nap	117
Még néhány tavaszt...	118
Szakadt húrokon...	119
Ott hol a csend...	119
Tébolyult álom	120
Tényleg bolond	121
Nyitott szemmel	122
Hol leszek én...	123
Kívánság	124
Karácsony éj	124
Cogitare	125
Vajon meddig tart...	126
Utak	127
Mondd meddig	127
Tegnap már...	128
Hideg az éj...	129
Mit mond az írás...	129
Légvár épül	130
Szerelem	131
Megérted-e...	131
Apám emlékére	132
Nyugdíjas monológ	133

Csend hangjai	134
Emlékezz...	135
Csak úgy magamnak	135
Addj egy esélyt önmagadnak...	137
Leszel-e emlék...	139
Bemutatkozás	141
Köszönetnyilvánítás	145
Tartalomjegyzék	146
Inpresszum	154

Impresszum

Kiadó: Hegedűs Gábor

Grafika: Berkes László

Megjelent: A/5 ív terjedelemben 154 oldalon

Hegedűs Gábor 2021

ePUB ISBN 978-615-81633-4-7

A szerző részére minden jog fenntartva!

HEGEDŰS GÁBOR
HEGEDŰSZÓ...TALÁN AZ ÉLET

HEGEDŰS GÁBOR
AHONNAN JÖTTEM...

HEGEDŰS GÁBOR
HANGULATSZILÁNKOK

VERSEK
TANKA
APEVA
HAIKU

HEGEDŰS GÁBOR

KÖVEK KÖZÖTT